

REVISTA ȘCOLII GIMNAZIALE "TRAIAN" CRAIOVA

ZBOR INFINIT

NR. 5 – APRILIE 2024

REVISTA ȘCOLARĂ "ZBOR ÎNFINIT"

Editor: Școala Gimnazială "Traian" Craiova

Ștr. Principatele Unite, Nr. 7, 200138

Craiova, Dolj, România

Tel : +40 251599561

E-mail: contact@scoala-traian.ro

Website: www.scoala-traian.ro

www.facebook.com/scoalaatraiancv

Cod de identificare ISSN și ISSN-L/înregistrarea Bibliotecii Naționale a României:

Zbor infinit (Online) = ISSN 2559 - 0324

ISSN-L 2559 - 0324

Redactori-șefi:

Andra Dobre, clasa a VIII-a A

Mara Scarlat, clasa a VII-a E

Colectivul de redacție:

1. <i>Alexandra Cergă, clasa a V-a E</i>	23. <i>Gabriela Vișan, clasa a VI-a D</i>
2. <i>Alexandra Măciucă, clasa I B</i>	24. <i>Ioana Barbu, clasa a VIII-a B</i>
3. <i>Alexandru Ghinea, clasa a V-a B</i>	25. <i>Ioana Amira Cîrtog, clasa a VII-a B</i>
4. <i>Ana Samfira Olaru, clasa a VI-a D</i>	26. <i>Ingrid Ștefania Băltărețu, clasa a V-a A</i>
5. <i>Ana-Elena Vlăduțoiu, clasa a V-a F</i>	27. <i>Karina Maria Ionescu, clasa a V-a A</i>
6. <i>Anna Popescu, clasa a VI-a E</i>	28. <i>Kira Elena Gabriela Drăgan, clasa a V-a A</i>
7. <i>Anastasia Chionea, clasa a IV-a C</i>	29. <i>Mara Alexa Scarlat, clasa a VII-a E</i>
8. <i>Anastasia Moțățeanu, clasa a VI-a A</i>	30. <i>Maia Gabriela Păun Oprescu, clasa a VII-a A</i>
9. <i>Anastasia Gabriela Bănțoiu, clasa a IV-a C</i>	31. <i>Maria-Diana Dumitrașcu, clasa a VII-a B</i>
10. <i>Andra Dobre, clasa a VIII-a A</i>	32. <i>Maria Cauțil-Baroană, clasa a VI-a B</i>
11. <i>Andrei-Sebastian Popa, clasa a V-a A</i>	33. <i>Natalia Elena Tudorache, clasa a VI-a D</i>
12. <i>Antonia Mierlă, clasa a V-a E</i>	34. <i>Nicholas Ciuca, clasa a V-a B</i>
13. <i>Antonia Elena Udrea, clasa a VI-a D</i>	35. <i>Petra Ariana Mincă, clasa a II-a F</i>
14. <i>Aris Gabriel Ravigan, clasa a V-a E</i>	36. <i>Petru Cocoloș, clasa a VII-a B</i>
15. <i>Aryana Gîrgel, clasa a V-a A</i>	37. <i>Radu-Mihai Anghel, clasa a V-a B</i>
16. <i>Clara Maria Bidileci, clasa a VII-a B</i>	38. <i>Rebecca Elena Iacob, clasa a V-a B</i>
17. <i>Ciobanu Cristiana Ioana, clasa a VII-a B</i>	39. <i>Riana Badea, clasa a VIII-a B</i>
18. <i>David Cercel, clasa VI-a A</i>	40. <i>Robert Păun, clasa I D</i>
19. <i>Dayana Cîrstoiu, clasa a V-a E</i>	41. <i>Sara-Maria Dragomir, clasa a VII-a A</i>
20. <i>Elisa Dobre, clasa a II-a D</i>	42. <i>Sara-Ștefania Măciucă, clasa a VII-a E</i>
21. <i>Eva Gavrilesco, clasa a II-a F</i>	43. <i>Sofia Maria Crăciunoiu, clasa a V-a B</i>
22. <i>Eva-Ioana Vlăduțoiu, clasa a VI-a E</i>	

Profesori coordonatori:

Elena Diana Brătucu

Mirela Stancu

CUPRINS

I. INTRODUCERE	4
CĂLĂTORIE SPRE CUNOAȘTERE	4
REVISTA ȘCOLII - DE CE AR TREBUI S-O CITIM?.....	5
II. ATELIER LITERAR.....	6
2.1. MICII PROZATORI	6
LEVĂNȚICA ȘI DRAGONUL.....	6
DISCOTECA DIN GHIOZDANUL MEU.....	9
O AVENTURĂ.....	9
O ZI MINUNATĂ DE PRIMĂVARĂ.....	10
A VENIT PRIMĂVARA	11
APUS DE SOARE.....	11
PICTURĂ PE UN SUFLET	12
ÎMPĂRATUL VERDE ȘI ÎMPĂRATUL ROȘU	13
IOVAN CEL NEÎNFRICAT	14
MUSAFIRUL.....	18
UN ÎNGER AL COPILĂRIEI	18
MLAȘTINA	19
PRIMĂVARA	20
PRIN OCHII LEDURILOR DE PE TAVAN.....	20
REVERIE DE PRIMĂVARĂ.....	21
PROIECTUL NEAȘTEPTAT.....	21
2.2. MICII POEȚI	22
MUȘUROIUL DE FURNICI	22
PĂDUREA MEA CE DULCE.....	22
CĂȚELUȘUL BRUNO.....	23
PRIMĂVARA	23
DULCE COPILĂRIE	24
FII TU!.....	25
PRIMĂVARA	25
ȘCOALA PENTRU COPII.....	26
AL MEU ÎNGER PĂZITOR	26
ARICIUL CEL SFETNIC	27
II. ATELIER JURNALISTIC.....	28
INTERVIU CU ȘTEFANIA ILIE (AGRY), DEVORATOAREA DE CĂRȚI	28
EXEMPLUL PERFECT – MIHNEA UNGUREANU	29
INTERVIU CU RADU SORESCU - OLIMPICUL NAȚIONAL LA MATEMATICĂ.....	30
LIDERII UNEI GENERAȚII – SOFIA BĂLAN	31
INTERVIU CU RAISA CIOLACU	31
III. ITINERARII DE VACANȚĂ	33
LAPONIA...DE NEUITAT!.....	33
LA MUNTE.....	33
TRASEE MONTANE.....	34

IV. ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE	34
MUSIC	34
PAGINĂ DE JURNAL 1	35
PAGINĂ DE JURNAL 2	37
PAGINĂ DE JURNAL 3	40
AUF WIEDERSEHEN, LIEBER FREUND	42
ȘCOALA	43
CURIOZITĂȚI DESPRE ALBINE	45
ȘTIAȚI CĂ...?	45
V. COLȚUL OLIMPICILOR	46

I. INTRODUCERE

Călătorie spre cunoaștere

Andra Dobre, clasa a VIII-a A

Redactor-șef

Pe zi ce trece, suntem din ce în ce mai departe de lumea cititului. Timpul liber fugе de noi și se ascunde pe la colțuri, și astfel ne pierdem pe noi înșine, ne pierdem latura artistică fără a o face intenționat. Revista școlii noastre prea iubite, Școala Gimnazială "Traian", ne dă șansa de a zbura pe aripile dulci ale tărâmului lecturii, de a visa cu ochii deschiși, de a ne pierde printre rânduri și emoții, dar, mai mult decât orice, ne dă șansa de a cunoaște copiii noștri care prind curaj în a-și dezvălui talentele tainice.

De asemenea, elevii care au o înclinație spre lectură și spre scris primesc șansa de a se exprima, de a arăta lumii de ce sunt în stare, de a le dovedi că ne putem încrede în generațiile ce vin agale din urmă. Ei primesc glas care să le spună povestea, însă aceștia au nevoie de cineva care să-i asculte și să îi încurajeze. Și cine altcineva să facă acest lucru dacă nu chiar noi, elevii de la "Traian"? Noi suntem o familie, chiar dacă prin vene nu ne curge același sânge. Avem datoria de a ne susține unii pe alții în tot ceea ce facem! Astfel, vă încurajez să dăruiți câteva minute din zi, să răsfoiți revista școlii și să citiți măcar câteva povești și poezii, căci astfel veți primi un bilet dus-întors spre lumea creațiilor!

Cred că, fără îndoială, odată cu pășirea pe tărâmul Școlii „Traian”, un tărâm magic, în care veți întâlni personaje fantastice, ce vă vor însoți pe tot parcursul aventurii, am simțit cum caracterul mi-a fost modelat, oferindu-i-se o formă deosebită.

Amintiri din acest ținut mi se perindă prin talazurile învolburate de gânduri și ușor, ușor, realizez că acest vis frumos este pe cale să se termine, viața luând-o pe un drum necunoscut, presărat cu multe obstacole și provocări. Însă, cert este că, în sufletul meu, acest lăcaș va avea întotdeauna un loc special, inima vibrându-mi asemenea unei corzi aurite a unei harpe la auzul numelui acestei instituții de învățământ.

Școala Gimnazială „Traian”... trei cuvinte pline de însemnătate, ce ascund momente frumoase, trăite în colectivul minunat de elevi și profesori. Aici mi-am întemeiat primele relații adevărate de prietenie, am avut prilejul de a cunoaște copii fermecători, care mi-au arătat ce înseamnă iubirea, încrederea și loialitatea necondiționată. Aici, mi-au fost cusute aripi măiestre, din borangic, de către zânele profesoare, ce m-au încurajat a ținti sus. Datorită cadrelor didactice, am prins curajul de a zbura în universul larg al competițiilor, de a purta cu mândrie în suflet numele acestui cămin primitor.

În acest număr al revistei „Zbor Infinit”, veți avea ocazia de a păși în lumea ascunsă între paginile împânzite de litere ondulate. Veți trăi alături de protagoniștii creațiilor originale, luptându-vă pentru binele comunității de basm, veți fi învăluiti de limbajul artistic al operelor lirice, plutind în universurile fictive ale vocii interioare. Elevii acestei școli vă vor impresiona cu talentul lor măreț, dorindu-vă a mai savura o clipă din nectarul dulce al povestirilor.

O nouă călătorie fascinantă tocmai începe, așadar înarmați-vă cu dorință de cunoaștere și pasiune pentru literatură!

Revista școlii - de ce ar trebui s-o citim?

Mara Scarlat, clasa a VII-a E

Redactor-șef

Pe zi ce trece, suntem din ce în ce mai departe de lumea cititului. Timpul liber fuge de noi și se ascunde pe la colțuri, și astfel ne pierdem pe noi înșine, ne pierdem latura artistică fără a o face intenționat. Revista școlii noastre prea iubite, Școala Gimnazială "Traian", ne dă șansa de a zbura pe aripile dulci ale tărâmului lecturii, de a visa cu ochii deschiși, de a ne pierde printre rânduri și emoții, dar, mai mult decât orice, ne dă șansa de a cunoaște copiii noștri care prind curaj în a-și dezvălui talentele tainice.

De asemenea, elevii care au o înclinație spre lectură și spre scris primesc șansa de a se exprima, de a arăta lumii de ce sunt în

stare, de a le dovedi că ne putem încrede în generațiile ce vin agale din urmă. Ei primesc glas care să le spună povestea, însă aceștia au nevoie de cineva care să-i asculte și să îi încurajeze. Și cine altcineva să facă acest lucru dacă nu chiar noi, elevii de la "Traian"? Noi suntem o familie, chiar dacă prin vene nu ne curge același sânge. Avem datoria de a ne susține unii pe alții în tot ceea ce facem! Astfel, vă încurajez să dăruiti câteva minute din zi, să răsfoiti revista școlii și să citiți măcar câteva povești și poezii, căci astfel veți primi un bilet dus-întors spre lumea creațiilor!

II. ATELIER LITERAR

2.1. MICII PROZATORI

Levănțica și Dragonul

Eva-Ioana Vlăduțoiu, clasa a VI-a E

Prof. îndrumător: Daniela Toma

A fost odată ca niciodată o mică familie care trăia într-un sat uitat de lume. Tatăl se ocupa cu creșterea plantelor aromatice, iar mama prepara poțiuni de vindecare pentru oamenii care aveau nevoie. Aceștia aveau o fetiță, Levănțica. Mama o numise așa pentru că avea părul liliachiu.

Într-o zi liniștită de primăvară, când Levănțica culegea păpădii aurii, afară se întunecă și vântul începu să bată puternic. Din cer coborî un dragon, cu o rapiditate uimitoare îi înșfăcă părinții în ghearele ascuțite și, cu un urlet, îi spuse:

- Numai dacă vei veni în regatul meu, să-l readuci la viață, le voi da drumul părinților tăi.

Dragonul zbură în văzduh, făcându-se nevăzut. Fetița rămase singură și începu să plângă cu lacrimi mari, ce-i curgeau pe obraz. Viețuitoarelor li se făcu milă de ea și o chemară pe Regina Buburuzelor. Aceasta apără cu mantia ei roșie de catifea, cu cristale negre, o coroana cu floricele pe cap și spuse:

- Draga mea, liniștește-te! Totul va fi bine.
- Nu înțeleg de ce dragonul mi-a răpit părinții și spune că am puteri miraculoase!
- Levănțică, tu ai puteri de care nu știai și e timpul să înveți să le folosești.
- Cum să le folosesc dacă nici nu știu ce puteri am?

Auzind acestea, Regina Buburuzelor aduse o plantă uscată.

- Încearcă să-ți imaginezi versiunea vie și plină de viață.

Levănțica se strădui și dintr-o dată apără un mac roșu ca focul. Fetiței nu-i veni să creadă, așa că mai încercă încă o dată cu altă plantă și din nou apără o floare îmbălsămată și colorată.

- Acum, că ți-ai descoperit puterile, nu mai trebuie decât să ajungi în regat, însă, ca să ajungi acolo, va trebui să treci peste trei obstacole.

Regina Buburuzelor îi spuse care sunt obstacolele și ce să facă atunci când ajunge la fiecare, iar Levănțica porni la drum. Merse, merse și tot merse până când ajunse la Câmpia Lianelor. După sfaturile Buburuzei, suflă de trei ori într-un fir de păpădie și dintr-o dată apără domnul Bursuc, un animal mic, grasuț și în vârstă, cu două lopeți la brâu. Acesta se prezentă politicos și-i spuse:

- Câmpia Lianelor este foarte periculoasă, Levănțico! Dacă le atingi, ele se pot înfășura în jurul tău precum un șarpe și te vor sufoca. O vom traversa împreună prin tunelele pe care le voi săpa eu.

Acestea fiind spuse, cu o putere fantastică el începu să sape tunele atât de repede, încât Levănțica era nevoită să fugă în urma lui ca să țină pasul cu el. În curând, ajunse la capătul câmpiei, iar bursucul o părăsi, urându-i drum bun mai departe.

Nu după mult timp, Levănțica ajunsese la cel de-al doilea obstacol, Dealurile Țepoase. Acolo scoase un fir de grâu, suflă în el de trei ori și din senin își făcu apariția barza. Ea îi dădu binețe și-i spuse:

- Levănțico, știu necazul tău și te voi ajuta să treci în zbor peste aceste dealuri. Ele sunt foarte ascuțite și, dacă le atingi, îți pot provoca răni adânci.

Barza legă o fâșie de material ca să poată s-o pună pe fetiță acolo, luând-o în cioc. Trecură și Dealurile Țepoase cu succes, fetița își luă rămas-bun și plecă în căutarea Mării Cristalelor. Merse o vreme și ajunsese la malul mării. Acolo căută o cochilie de melc și suflă de trei ori. Apăru în fața ei o pasăre enormă, cu un cioc nemaivăzut de mare, care purta o pereche de ochelari într-un mod cât se poate de înțelept. Aceasta se prezentă a fi domnul Pelican și cu un glas domol îi spuse:

- Levănțico, eu te voi ajuta să traversezi marea în zbor, pentru că, dacă atingem apa, ne vom transforma amândoi în două cristale mari.

În următoarea clipă, pelicanul o luă în gura sa enormă și zburară împreună peste marea cristalină. La celălalt capăt al mării se zărea regatul dragonului. Singură, cu inima strânsă, Levănțica porni spre palatul dragonului. Palatul era împrejmuț de un zid înalt, acoperit de iederă uscată. A vrut să se urce pe ele, însă se rupeau la orice atingere. "De-ar fi verde iedera asta, aș putea urca pe ea..." își zise fetița. Imediat și-a dat seama că putea să o readucă la viață. Zis și făcut! Puse mâna pe una dintre crengile groase, începând să-i revină culoarea și viața. Cu ajutorul iederei ajunse pe partea cealaltă a zidului și porni spre palat. Totul era pustiu, dărâmat și sinistru. Cu spaimă în suflet, intră pe ușile palatului și începu să-și caute părinții. Levănțica auzi plânsul mamei sale în spatele unei camere încuiate. Cum se pricepu ea mai bine, începu să umble la yala ușii. Cu răbdare și dibăcie, reuși s-o descui. Sări în brațele părinților ei și aceștia, cu lacrimi în ochi, îi mulțumiră pentru curajul de care a dat dovadă.

- Draga mea, ce fericită sunt să te văd! spuse mama.

- Ești cea mai curajoasă fetiță! spuse tatăl. Dar hai deți, să nu mai zăbovim și să ieșim de aici!

Și spunând asta, au ieșit din cameră, încercând să fugă din palat fără să fie prinși. Nici bine nu au apucat să iasă pe poarta palatului, că dragonul își făcu apariția din cer, suflând foc din gura lui ca dintr-un cuptor.

- Unde crezi că pleci, Levănțico? Vei sta aici până când îmi vei readuce împărăția la viață, altfel n-o să mai plecați de aici în veci.

- Dă-le drumul părinților mei și te voi ajuta! spuse fetița.

- Cum? Niciodată! răcni dragonul.

În tot acest timp, Levănțica și mama ei băgară de seamă că la gâtul dragonului atârna un talisman negru, cu o strălucire roșiatică așa cum erau și ochii dragonului.

Mama îi spuse fetei:

- Levănțico, eu cred că dragonul este sub influența vrăjii talismanului. Dacă am lua talismanul, l-am putea salva și pe dragon, și pe noi. Uite, în buzunar am un praf pe care, dacă îl suflă peste nările lui, acesta va ameți cumplit.

- Am să fac tot posibilul să-i atrag capul cel mare în jos ca să-i iau talismanul, spuse tatăl. Și spunând acest lucru țipă la dragon:

- Hei, lighioană, foarte viteaz te-ai dat răpind un copil și doi părinți!

Dragonul își aplecă capul cel mare spre tată, să-l poată auzi, moment în care mama îi suflă în nări praful amețitor. Cu o sprinteneală nemaivăzută, fetița se sui pe gâtul dragonului, îi dezlegă colierul și-l lăasă să cadă. Tatăl prinse repede colierul și cu primul bolovan pe care-l găsi la îndemână, îi sparse piatra, aceasta risipindu-se în mii și mii de bucăți. Ca prin farmec, un praf negru strălucitor se risipi din colier și din ochii dragonului. Acesta căzu la pământ, nemișcat.

- O fi murit oare? se întreabă tatăl bănuitor.

- Sper din tot sufletul să nu fi pățit nimic, zice îngrijorată Levănțica și, spunând asta, se apropie încet de el și-l mângâie pe cap.

Ca prin farmec, simți că atingerea ei îi face bine dragonului și văzu cum încet, încet, acesta deschide ochii. Se uită blajin la ea și, cu blândețe, își puse botul în poala ei.

- Unde mă aflu? Parcă am visat ceva urât, spuse dragonul.

Levănțica îi spuse pe scurt povestea, iar dragonul își ceru scuze pentru tot ce a făcut. Acesta îi duse acasă pe cei trei în semn de răsplată că l-au ajutat să scape de blestem și, înainte să-și ia rămas-bun, îi dădu fetiței un inel cu ajutorul căruia să îl poată chema când o să aibă nevoie de el.

Ilustrație de: Clara Maria Bidileci, clasa a VII-a B
Prof. îndrumător: Adriana Marcea

Discoteca din ghiozdanul meu

Rebecca Elena Iacob, clasa a V-a B

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Era luni. Venisem de la școală, iar după ce m-am spălat pe mâini și am mâncat, m-am apucat să-mi fac temele. Am scos numai caietul de română din ghiozdan și tot auzeam un sunet. Credeam că se aude de afară, dar, de fapt, se auzea din ghiozdanul meu. Când m-am uitat, era o mare petrecere! Foarte uimită, am crezut că visez, dar nu era așa. La mine în ghiozdan chiar era o petrecere a rechizitelor!

Creionul și stiloul dansau după coregrafia caietului de biologie. Caietul de matematică, de istorie, de engleza și penarul se distrau la maximum. Cântau și gustau din toate dulciurile așezate festiv pe fața de masă a penarului.

Am vrut să particip și eu la petrecerea lor, așa că mi-au dat o poțiune care te făcea mic. Într-o clipită, eram pe ringul lor de dans. Am vorbit puțin cu rechizitele, ne-am împrietenit și ne-am distrat de minune. La un moment dat, mi-am amintit de temele care mă așteptau, așa că am decis să revin în camera mea. Toate obiectele din ghiozdan meu s-au întristat că am plecat și au decis să pună capăt petrecerii.

O aventură

Eva Gavrilescu, clasa a II-a F

Prof. îndrumător: Raluca Diaconu Dinu

Era o zi călduroasă de vară, când ne-am decis să mergem la țară, pentru că era ziua bunicului meu. Ne hotărâsem să o serbăm la o stână, în mijlocul naturii, ca să profităm de aerul curat.

Ajunși acolo, adulții s-au apucat de pregătiri pentru masă, iar copiii de joacă.

Dar ce să vezi? Din senin, a început o ploaie torențială de vară. Tatăl meu, în loc să țină umbrela deasupra capului său, o pusese deasupra grătarului, așa că el stătea în ploaie. După câteva minute, s-a oprit. Am profitat de acest moment și ne-am așezat la masă.

Spre seară, am plecat acasă, dar, din cauza ploii, s-a făcut numai noroi pe jos și am descoperit că era foarte plăcut să mergi în nămol, așa că ne-am descălțat cu toții. Din neatenție, am alunecat și am căzut într-o baltă. A fost foarte amuzant!

A fost o experiență grozavă, mai ales că toată lumea a râs cât pentru 1000 de ani!

O zi minunată de primăvară

Radu-Mihai Anghel, clasa a V-a B

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

A sosit primăvara. Razele soarelui au apărut din nou pe cer, oferind căldură lumii. Ghiocii plăpânzi au scos capul de sub mantaua iernii, vântul purtându-și pe aripile sale puful de păpădie. Frunzele pomilor au reînviat în natură. Copiii plini de veselie și-au reînceput distracția, înconjuțați de verde.

Toate aceste transformări m-au făcut să mă gândesc cât de generoasă este natura cu noi și ce aș putea să-i ofer în schimbul acestor minunații.

Astfel, pentru a profita de vremea frumoasă și pentru a petrece timp în compania prietenilor mei, i-am sunat și le-am propus să ieșim și să strângem toate deșeurile din jurul blocurilor noastre. Fiind cu toții de acord, în câteva minute ne-am întâlnit afară, în fața părculețului.

Era atât de cald și frumos!

În timp ce adunam sticlele de plastic și hârtiile din parcurile blocurilor, unul dintre prietenii mei a observat un anunț despre o asociație care încerca să strângă deșeurile plastice din apa Jiului.

Ni s-a părut interesantă ideea și, dorind să punem umărul la sănătatea planetei, ne-am întrebat părinții dacă putem participa și noi la aceste acțiuni.

Surprinși de inițiativa noastră și văzându-ne entuziasmul, au fost de acord. Astfel, împreună cu Sebi, cel mai bun prieten al meu, ne-am înscris ca voluntari la activitatea care urma să fie organizată chiar a doua zi.

Părinții ne-au condus la locul de întâlnire, unde am cunoscut inițiatorii proiectului, Alex și Ana, niște oameni extraordinari, care-și dăruiau permanent timpul liber naturii. Cei doi ne-au arătat ce trebuie să facem pentru a reuși să strângem deșeurile din Jiu.

Am fost uimit de culoarea apei care era ca o oglindă ce reflecta cerul și pădurea. După câteva minute, ne-am pus pe treabă, Alex spunându-ne că va trebui să folosim o barcă special destinată scopului nostru.

Era o barcă cu un motor puternic, care avea atașate plase ce ne ajutau să strângem sticlele de plastic și gunoaiile din apă. Am încercat să colectăm cât mai multe sticle. După câteva ore, am strâns aproximativ o tonă de deșeuri.

La finalul zilei, Ana și Alex au fost foarte mândri de noi și ne-au felicitat pentru ajutorul oferit.

După această experiență, am avut un sentiment de împlinire și ne-am bucurat că am putut să oferim și noi o mică răsplată naturii.

Din acea zi, am devenit voluntari ai organizației și am participat în repetate rânduri la astfel de activități.

A venit primăvara

Kira Elena Gabriela Drăgan, clasa a V-a A

Prof. îndrumător: Daniela Toma

Pădurea prinde viață sub razele blânde ale soarelui care începe să își facă timid apariția printre crengile copacilor.

În zilele de primăvară, pădurea se transformă într-un tablou viu, în care verdele crud al ierbii proaspăt înmugurite se împletește armonios cu nuanțele delicate ale florilor înflorite. Stejarul bătrân își îmbracă ramurile într-o pătură foșnitoare, iar tufele de liliac și salcâm își deschid mugurii în culori vii și parfumuri îmbătătoare.

Păsările cântă într-un cor armonios, salutând sosirea noului sezon cu trilirii însuflețite, iar susurul pârâului ce curge printre stânci îți mângâie auzul, aducând o senzație de liniște și pace interioară.

În timp ce mângâi coaja rugoasă a copacilor și simți iarba moale sub tălpile tale, te cuprinde o senzație de conexiune profundă cu natura. Aerul răcoros îți umple plămâni, iar razele delicate ale soarelui îți încălzesc chipul, creând o armonie perfectă între corp și spirit. În pădure, primăvara este un spectacol unic de frumusețe și regenerare, o oază de viață și de bucurie ce te învăluie într-o atmosferă de vis.

Apus de soare

Vișan Gabriela Natalia, clasa a VI-a D

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Mă plimbam pe nisipul cald și moale de pe malul mării, admirând peisajul inefabil al plajei. Atâta armonie...îmi lăsasem toate grijile departe, într-un ținut izgonit de razele cuprinzătoare ale soarelui.

Rămăsesem într-o visare, mă scufundam undeva unde căldura și lumina mă protejau de gândurile negre. Mirosul sărat ce străjuia acel ținut mă îneca cu atâtea amintiri din niște timpuri mai bune. Oare era un motiv de bucurie?

Strălucirea orbitoare reflectată în valurile ușor agitate îmi uscau lacrimile și sudoarea, lăsându-mi numai mângâierea de mult pierdută.

Din ce în ce mai puternic și mai strălucitor, soarele părea de neînvins, mai falnic ca niciodată. Puterea lui era dincolo de ce mai văzusem și îmi doream ca și eu să fi rămas nedoborâtă.

Cu toate acestea, în lupta cu întunericul, soarele slăbește din strălucirea lui aurie. Deși din afară nu părea, el se stinge ușor, ușor, lăsându-se neobservat de ceilalți.

Valurile nemiloase îl înghițeau, aceleași valuri care odată dansau bucuroase de căldura lui, fericite de atâta protecție.

Se pare ca nici măcar cel de neînvins nu a rămas puternic până la final. Întunericul îl înghițise cu totul, iar acum, în locul razelor calde, se aprindeau luminile pâlpâitoare ale stelelor.

Cine știe pe unde se ascundea... Poate pe fundul mării, într-un loc unde, deși învins, era mai fericit și liniștit ca niciodată.

Invidia mea față de el creștea. Oare nu mă putea lua și pe mine într-un loc unde să fiu în siguranță, departe de lumea asta egoistă? Să pot veghea și iubi fără a mă lăsa rănită? Să pot vedea totul dintr-o perspectivă mai bună?

Oricum era prea târziu, pentru ca deja mă lăsase în urmă...

Pictură pe un suflet

Ioana Barbu, clasa a VIII-a B

Prof. îndrumător: Nadia Șutelcă

Amintirea mă poartă, amintirea mă duce...

De ce spun asta? Încă de la începutul drumului meu am păstrat amintirea stropilor scrijelind lumina de pe cer. Încă de pe atunci am învățat să notez vag un vers, un gând, o șoaptă... Iar dumneaei m-a învățat mai mult de atât. M-a învățat să privesc lumea într-un mod profund, iar eu am privit-o pe dânsa, profesoara mea de limba și literatura română. Acum, la final de an, cuvinte așteaptă să fie rostite, dar nostalgia, neliniștea mă împiedică. „Nu o să vă uităm!”, mi-ar fi plăcut să spun într-un mod care să nu fie uitat niciodată. Deși nu am rostit cu voce tare aceste cuvinte, acest suflet sensibil ce a trăit prin reușitele noastre le-a auzit. Le-a simțit ecoul din ochii noștri, chiar și atunci când noi nu ne dădeam seama de adevăratele sentimente. Pentru EA, totul se petrece în ritm alegoric: talentul e mai mult decât talent, e o artă. Aș îndrăzni să-i dedic o multitudine de peisaje emblematice și abia atunci ar fi de ajuns, căci cere multe: e perfecționistă. Însă asta nu m-a deranjat niciodată, mai degrabă mi-a plăcut. Cu stăpânire de sine, mă îndrumă de fiecare dată, la fel ca întâia oară...

Întâia oară... De ce îmi place să spun asta, când fiecare își cunoaște începutul?... Când îmi aduc aminte de ea la fel ca întotdeauna? Memorii dulci-amăruie îmi inundă sufletul și-mi acoperă gândirea ca niște petale ale întunericului. Același glas, ce părea că stârnește speranță în mintea mea, mă cuprinde în fiecare moment. Un chip blând, ce păstrează în lumina ochilor o tinerețe încă asiduă, mă însoțește în fiecare aventură în abisul cuvintelor.

Acum, când ultimele săptămâni se pot număra pe degetele de la mâini, simt că povestea gimnaziului nu s-a terminat. Mă simt ca în prima de zi școală, când chipuri tăcute suspinau în văpăile stinse ale soarelui: acum sunt florile, atunci eram noi, elevii. Purtând încă în suflet farmecul acelor zile, doamna de română, ca un pictor, îmi reînnoiește pânza sufletului, adăugând noi culori pe paleta sa, spre a-mi contura mai bine aspirațiile.

Lucrând migălos în atelierul său, TIMPUL va îmbrăca în aur acele amintiri în care zâmbetul curat al copilăriei dansa printre băncile clasei, și glasul vesel al doamnei profesoare deschidea porțile unor noi orizonturi. Nu au fost simple ore de română, ci s-au metamorfozat în emoție.

Împăratul Verde și Împăratul Roșu

Ana Samfira Olaru, clasa a VI-a D

Prof: îndrumător: Mirela Stancu

A fost odată, ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti.

Un împărat, care domnea peste hotare, numit Împăratul Verde, ce avea doi copii. O fată și un băiat. Rămăsese văduv cu mult timp în urmă și își creștea pruncii cum putea el mai bine, îi întreținea cu greu, deoarece recolta nu mai mergea foarte bine anul acela, iar banii nu le mai ajungeau.

Băiatul și fata erau de nedespărțit. Erau atât de legați unul de celălalt, încât și atunci când ora de culcare sosea, nu acceptau să doarmă în paturi diferite.

Trecu timpul, iar copiii crescuseră. Acum erau oameni în toată firea, cu studii și foarte înțelepți. Tatăl lor era pe cale să moară, o boală foarte cruntă doborându-l la pat. Dorința acestuia, înainte să se întâmple tragedia, a fost ca cei doi copii ai săi să meargă la Împăratul Roșu, unde vor afla un lucru care le va schimba complet viața.

După moartea acestuia, cei doi frați au fost foarte triști, dar îi promisese ceva tatălui lor, și anume că îl vor vizita pe Împăratul Roșu.

Tinerii și-au pus într-o traistă micuță două mere, câte unul pentru fiecare, morcov pentru armăsarul cu care se vor deplasa în această călătorie și, nu în ultimul rând, bagheta magică a fetei. Aceasta îi va ajuta în caz de primejdie.

După zece zile de la moartea cruntă a tatălui lor, au plecat spre împărat. Pe drum, au întâlnit un balaur cu șapte capete. Creatura era înfometată, iar atunci când i-a zărit pe frați s-a repezit, scoțând flăcări pe nări. Flăcăul, când a văzut, și-a scos sabia de la brâu și a început să se lupte cu monstrul.

Fata era tare speriată, tremurând de frică, dar își aminti că în traistă a băgat bagheta sa magică. Flăcăul era sleit de puteri, așa că a cedat, dar prințesa i-a sărit în ajutor. A rostit cuvintele magice, iar balaurul a dispărut. Brațul tânărului era rănit. Fata l-a legat cu o eșarfă și și-au continuat drumul. Se făcuse noapte și ajunseseră într-un sat de la marginea orașului. Fără să bage de seamă, au căzut într-o prăpastie, din care greu puteau ieși.

- Ajutor, ajutor! strigă flăcăul. Să ne ajute cineva!

Nimic. Nicio reacție. Spre dimineață, începură din nou să strige. Din fericire, glasurile lor fură auzite de niște săteni care mergeau la câmp. Prima dată, au scos calul, care a fost ridicat cu un scripete uriaș, iar tinerii s-au cățărat pe o frânghie. Le-au mulțumit oamenilor pentru ajutor și apoi au pornit la drum.

În zare, se vedea castelul înstăritului Împărat Roșu. Ajunși acolo, gărzile i-au condus în sala tronului.

- Bună ziua, Măria Ta! spun copiii.

- Bună ziua, tinerilor! Ce vânt vă aduce prin împărăția mea?

Cu tristețe în suflet, i-au povestit cele întâmplate cu tatăl lor. Apoi au așteptat să afle marele secret.

- Adevărul este că, tu, copilă, ești fata mea, iar tu, băiete, ești fiul Împăratului Verde. Când te-ai născut, mama ta a murit la naștere, iar eu m-am recăsătorit cu o femeie, care s-a dovedit a fi un om hain și lipsit de bunătate, așa că Împăratul Verde s-a oferit a te crește.

Cei doi copii au rămas încremeniți. Se uitau unul la altul uimiți și emoționați. Nu le venea să creadă urechilor!

Odată cu trecerea anilor, s-au obișnuit cu ideea de a nu fi frați.

Tinerii au început să se privească ca doi oameni care se iubesc și doresc, ca în fața lui Dumnezeu, să promită dragoste veșnică.

Copiii au făcut o nuntă mare, unde i-au invitat și pe sătenii care i-au ajutat la scoaterea din prăpastie. Petrecerea a durat trei zile și trei nopți, iar ei au trăit fericiți până la adânci bătrâneți. Și am încălecat pe o șa, și v-am spus povestea așa!

*Ilustrație: Clara Maria Bidileci, clasa a VII-a B
Prof. îndrumător: Adriana Marcea*

TRAIAN

Iovan cel neînfricat

*Ingrid Ștefania Băltărețu, clasa a V-a A
Prof. îndrumător: Daniela Toma*

A fost odată ca niciodată, pe când lupul era cățel, iar leul miel, de se jucau copiii cu el, un târâm cu doi împărați.

Împăratul de la Miazăzi era mereu posomorât și gânditor, căci nu i-a dat Dumnezeu și lui un copil. Până la urmă, cu ajutorul a mii de rugăciuni, se învoi acesta și îi dete și lui un fecior, pe care-l numi Iovan. Cu cât creștea mai mult, devenea mai frumos și mai deștept. Pe de altă parte, fiul împăratului de la Miazănoapte credea că el este cel mai iscusit, dar sârmanul nu ar fi omorât nici o muscă.

Cei doi nu se înțelegeau prea bine, căci erau rivali pentru supremația monarhiilor.

Într-o zi, se hotărăsc aceștia să îi supună pe feciori la trei probe ca să vadă și ei care ar trebui să moștenească titlul de monarh al întregului regat.

Și uite așa, a doua zi plecară cei doi prinți la drum. Aflaseră ei, că, pentru a trece de la probă la probă, trebuia să găsească niște indicii. Iovan se gândi să își înceapă căutarea din Pădurea De Dincolo, iar celălalt flăcău o luă agale prin sat, crezând că aceste probe sunt floare la ureche, și sigur el o să moștenească tronul.

Ajuns acolo, Iovan văzu o luminiță într-un copac și, lângă ea, un licurici prinse a glăsui:

- Fie-ți inima mare, de mă vei ajuta și pe mine.

- Eu te ajut, dar cu ce?

- Vezi luminița aceea din copac? Eu fără de ea nu pot lumina. Trebuie să te cațeri acolo și să mi-o iei.

Se urcă Iovan cu toate puterile pe care le avea, de obosi atât de tare, încât nici corpul nu și-l mai simțea, dar în final îi dete luminița licuriciului.

- Pentru că tu m-ai ajutat, eu ți-o dau în dar. Dacă erai puțin atent la mine, puteai observa că eu o am pe a mea, dar tu, din bunătatea ta, ți-ai dat și sufletul pentru o creatură minusculă.

Apoi dispăru licuriciul, și, pe lângă luminiță, îi mai dădu și un bilețel pe care scria „Lacul Fermecat”. Se gândi Iovan că acela poate fi următorul indice, așa că se duse în acel loc.

Și merse ce merse, până când ajunse la următoarea destinație. De obicei, lacul avea apa limpede, dar de data aceasta era tulbure, iar, în unele părți, chiar înghețată. Mai merse el puțin până când dădu de un pește prins în apa înghețată. Se gândi să îl ajute și pe acesta, așa că își luă paloșul și eliberă făptura de acolo. Ce nu observase el este că, în timp ce scotea peștele din acea gheață, un solz îi picase pe haine.

- Îți mulțumesc că m-ai ajutat să ies din acea temniță înghețată. În dar, îți voi da niște apă tămăduitoare din acest lac.

Și, pe lângă acest dar, Iovan primi și bilețelul cu punctul următor, care era „Tărâmul De Dincolo”. Acolo trăia zmeul cel fioros și rău. Și plecă iarăși Iovan la drum.

Între timp, văzând că nu găsește nimic în sat, ajunse și celălalt flăcău în Pădurea De Dincolo și se întâlni și acesta cu licuriciul.

- Fie-ți inima mare, de mă vei ajuta și pe mine.

- Ia, dar cine ești tu să te ajut eu pe tine? Rezolvă-ți singur problemele, licuriciule! Dacă stau bine să mă gândesc, tu trebuie să fii cel care mă ajută pe mine.

Văzând că flăcăul nu îl ajută, licuriciul pieri ca o nălucă, fără să îi lase acestuia vreun indice. Și se plimbă prințul prin pădure, dar tot nu găsi nimic. Rămăsese blocat acolo, din cauză că nu l-a ajutat pe licurici.

Ajunse și Iovan la ultima probă. În timp ce mergea spre ultima destinație, acesta nu se gândise deloc la o strategie, care să îl ajute în înfrângerea zmeului, ci doar la faptul că nu îl văzuse pe celălalt fiu de împărat. Iovan credea că acesta deja îl biruise pe zmeu, dar mare îi fu mirarea când porțile Tărâmului De Dincolo se deschiseră și îl văzu pe zmeu cu buzduganul în mână, parcă

așteptându-l. Și se luptară aceștia o veșnicie, nu se știe cât, dar tot ce se știe este că Iovan a reușit să îi taie capul zmeului. A biruit, dar a căpătat și el niște răni, așa că și-a amintit de apa tămăduitoare, pe care i-a dat-o peștele atunci când l-a salvat.

Vindecat cu puterile apei, Iovan a pornit spre regatul în care trăia, pentru a-și anunța victoria. Străbătuse drum lung până la ultima probă, așa că se așeză la umbra unui copac, pentru a se odihni puțin.

Peste câteva ore se trezi și, ce să vezi, beznă totală în jurul lui. Rămase Iovan cel neînfricat nedumerit, căci nu era nici lumina Soarelui, dar nici lumina Lunii. În acel moment, se gândi să folosească luminița, pe care i-a înmănat-o licuriciul. Ciobul acela sclipitor îl însoțise peste tot.

În drumul său, Iovan trecu pe lângă o casă bătrânească. Locuința era împrejmuită de o pajiște verde, unde se aflau niște oițe și un păstor.

- Flăcăule, ce te aduce pe aici?
- Mă îndreptam spre casă.
- Nu mai bine intri tu puțin la mine în casă? Ca să te mai odihnești și tu oleacă.

Iovan nu vru să pară nepoliticos, așa că acceptă cererea moșneagului. Bătrânul îi puse diferite întrebări lui Iovan, dar acesta nu răspunse la toate.

- Ia spune-mi tu mie, de unde ai tu paloșul?

Auzind aceste cuvinte, Iovan se îndreptă spre ieșire. Ștuse că nu era o idee bună să intre în casa moșneagului.

Supărat că Iovan nu îi răspunde la întrebare, moșneagul se dădu de trei ori peste cap și se transformă într-o creatură mare și neagră, din cap până-n picioare. Era moartea. Și uite așa, începu să îl alerge pe Iovan. Creatura îi pierdu urma lui Iovan, căci acesta mânca pământul, la cât de repede gonea. Văzând că moartea nu mai era în spatele lui, acesta se opri sub un morman de pietre, unde nu fu văzut. Stătu ce stătu acolo și văzu pe hainele sale un mic cerc unde lumina, pe care i-o dăduse licuriciul, se reflecta. Părea a fi un solz de pește, dar nu înțelegea de unde l-ar fi căpătat. Apoi, își aduse aminte că la proba a doua, a ajutat peștele și poate este al aceluia. Luă solzul în mână și îl aruncă, fără motiv. În aer, acesta deveni din ce în ce mai mare și se transformă într-un scut. Iovan rămase uimit. Acest obiect mic și nesemnificativ este, de fapt, ceva folositor. Luă scutul în mână, dar acesta se transformă în solz. Atunci îi veni o idee. Se duse la creatură și îi spuse:

- Tu poți să îmi faci mie ce vrei, dar mâna pe paloș n-o vei pune nici în vise!

Moartea se înfierbântă atât de tare, încât dădu să spintece pe flăcău cu puterile ei. Iovan aruncă solzul, care se transformă în scut, și sub acoperirea lui alergă spre creatură și își înfipse paloșul în ea.

Iovan, scăpând și de creatura cea neagră și mare, se întoarse acasă.

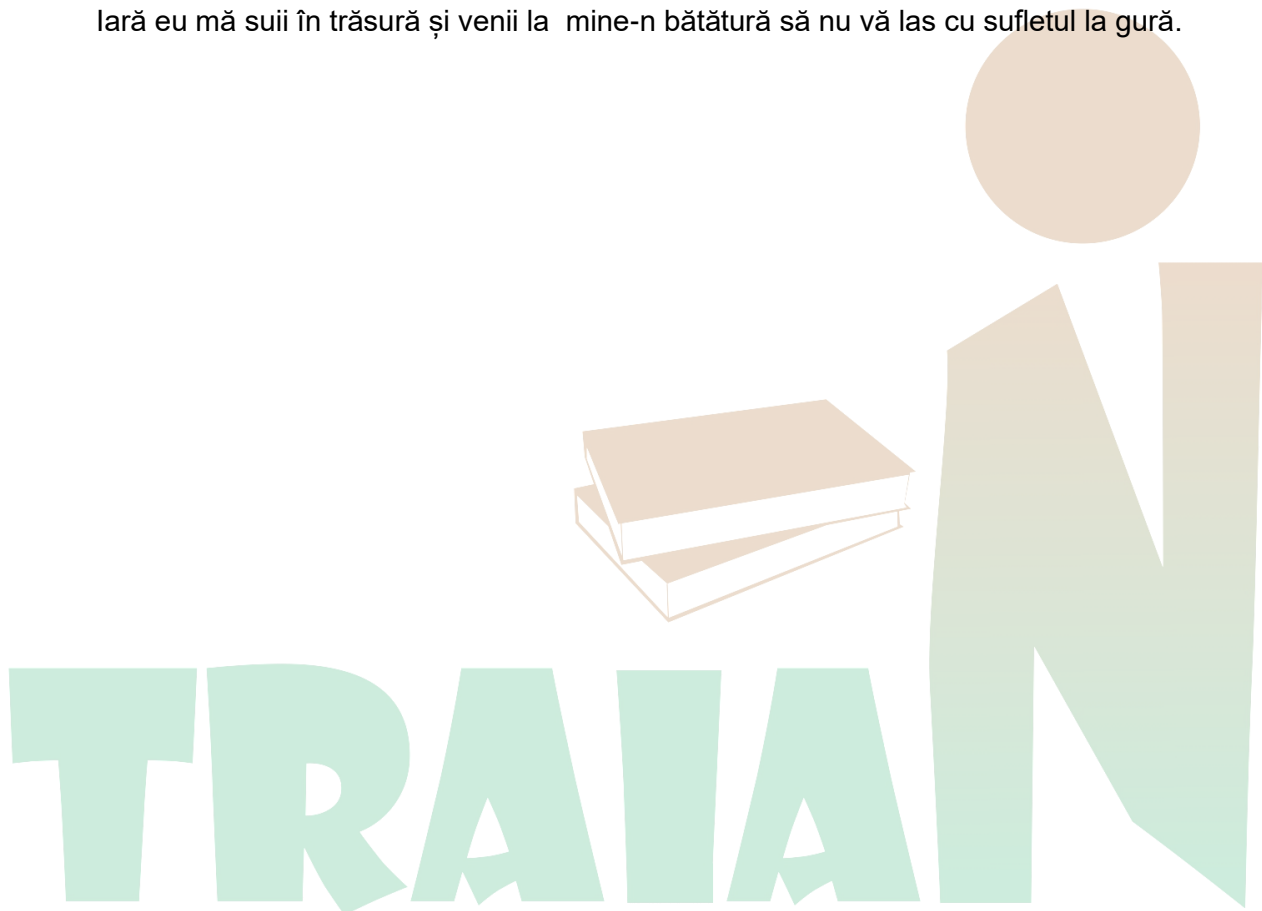
Ajuns acolo, îl văzu pe celălalt flăcău, alături de cei doi împărați. Iovan crezu că a ajuns ultimul, dar, de fapt, acesta se speriasse atât de tare atunci când se făcuse beznă, încât veni licuriciul și îl ajută, dar nu îl duse la următoarea probă, ci înapoi la castel.

- Fiule, tu vei fi moștenitorul întregului regat! Bunătatea și curajul de care ai dat dovadă te-au ajutat să treci probele. Cele două necuvântătoare ți-au dat lumina și apa, care te-au ajutat mai târziu, dar pe lângă apă, ai mai căpătat ceva de la pește, un scut, dară tu nici nu ai băgat de seamă. Felicitări, fiule, sunt mândru de tine!

Pe de altă parte, împăratul de la Miazănoapte era tare supărat că fiul lui nu a fost în stare să ajute un licurici, și, ca pedeapsă, îl închise pe acesta în camera sa, de nici lumina soarelui și a lunii nu mai avea voie să o vadă.

Peste câțiva ani, lovan preluă cârmuirea regatului. Toți supușii au fost mulțumiți de el. S-a însurat și a avut trei copii, două fete și un băiat, care a urmat apoi la tron, fără să mai dea cele trei probe.

Iară eu mă suii în trăsură și venii la mine-n băătăură să nu vă las cu sufletul la gură.

Musafirul

Alexandru Ghinea, clasa a V-a B

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

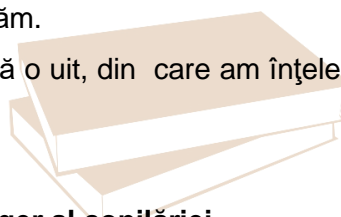
Într-o zi însorită de vară, mama mea a invitat-o pe doamna Popescu și fiul dumneaei, Ionuț, să vină la noi în vizită. Eu așteptam cu nerăbdare să vină musafirii și să-l cunosc pe Ionuț.

Musafirii au ajuns, iar eu am făcut cunoștință cu băiatul, care era timid. Ionuț avea doar opt ani și îi plăcea să stea mai mult singur. Mama și doamna Popescu au început să vorbească despre multe lucruri care nu îl interesau pe Ionuț, așa că băiatul s-a dus în bucătărie pentru că se plictisise.

Băiatul a ajuns în bucătărie și a deschis frigiderul unde a găsit un tort mare și delicios pregătit de mama. El a vrut să ia tortul, dar nu ajungea atât de sus, așa că a luat un scaun pentru a se urca pe el, dar în timp ce căra scaunul a dat, din greșeală, cu mâna peste o cană care a căzut jos și s-a spart. El s-a prefăcut că nu s-a întâmplat nimic și s-a urcat pe scaun ca să ia tortul. După aceea, a început să mânânce, dar între timp eu m-am gândit să intru în bucătărie pentru a vedea ce face copilul. Când am intrat în bucătărie, am observat ce năzbâtii a făcut băiatul. A venit și doamna Popescu, iar când a văzut ce a făcut, s-a supărat pe el. Ionuț s-a scuzat spunând că nu s-a putut abține, deoarece tortul era foarte apetisant.

Mama a zis că e o zi frumoasă și însorită de vară și nu există motive de a ne supăra. Toți am fost de acord și am continuat să ne distrăm.

A fost o experiență pe care nu am să o uit, din care am înțeles că nu trebuie să lași micile nemulțumiri să strice o stare bună.

Un înger al copilăriei

Alexandra Cergă, clasa a V-a E

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Într-o zi de primăvară, stăteam afară și mă gândeam la zilele când eram în clasele I-IV și o vedeam zilnic pe doamna mea învățătoare. Când intram în clasă, îi vedeam fața ușor ovală și luminoasă. Ochii ei adânci cămărea se uitau la noi cu blândețe, chiar dacă uneori era tristă. Avea un nas ascuțit și buze arcuite și rareori însângerate. Părul ei catifelat îi curgea în cascade de aur. Uneori sprâncenele ei erau încruntate. Era amabilă, prietenoasă, iubitoare și asta dovedește că ne iubea și se comporta de parcă eram cu toții copiii dumneaei.

Se îmbrăca colorat, dar, cel mai des, purta culoarea verde, deoarece este culoarea dumneaei preferată. Alteori se îmbrăca în roșu, culoarea uniformei școlii noastre. Dar orice culoare ar fi purtat, i se potrivea de minune.

O iubesc pe doamna învățătoare sau, cum îi spun elevii, doamna directoare, Diana Brătucu, și îi mulțumesc pentru toate câte m-a învățat, dar, mai ales, pentru că m-a învățat să prețuiesc ceea ce am.

Mlaștina

Andrei-Sebastian Popa, clasa a V-a A

Prof. îndrumător: Daniela Toma

A fost odată ca niciodată o fiică de împărat. Când era mică, obișnuia să se plimbe împreună cu mama ei pe malul unui lac superb ale cărui culori se schimbau în funcție de anotimp: de la un albastru strălucitor până la un turcoaz intens.

Într-o zi, mama fetei a murit fiind răpusă de o boală gravă, iar, dintr-odată, lacul cel superb s-a trasformat într-o mlaștină oribilă.

Au trecut zece ani. Prințesa împlinise șaptesprezece ani și, amintindu-și de lacul cel frumos pe malurile căruia se plimba adesea cu mama ei, s-a dus să-l mai vadă o dată.

Când a ajuns acolo a văzut o mlaștină urâtă în loc de lac și din ea au ieșit trei spirite ale apei care i-au grăit:

- Ce cauți aici? Mlaștina aceasta este periculoasă.

Speriată, prințesa a fugit la palat și i-a povestit tot tatălui său.

Împăratul a dat veste în tot regatul că acela care va reuși să readucă lacul înapoi la viață va primi jumătate din împărăție și o va lua pe prințesă de soție, însă, dacă nu va reuși, va fi aruncat în turnul celor nouă dragoni și va fi închis acolo pe vecie.

La palat au venit mai mulți tineri, dar niciunul nu a reușit să înfrângă spiritele rele ale apei.

La un moment dat s-a prezentat și un băiat sărac ce venise să-și încerce și el norocul. Plin de curaj, a ajuns la mlaștină și acolo l-au întâmpinat cele trei spirite ale apei care i-au spus:

- Ce cauți tu aici? Această mlaștină este blestemată.

Atunci băiatul le-a întrebat cu ce ar putea să rupă blestemul, iar acestea i-au spus că are nevoie de șapte lucruri: un fir din părul prințesei, o pană de lebedă, un solz de pește magic din pădurea fermecată, o coadă de șopârlă, apă din fântâna tinereții veșnice, venin de broască și o aripă de lăcustă.

Spiritele l-au avertizat că va găsi foarte greu aceste lucruri pentru a face acea poțiune magică ce avea să dezlege blestemul mlaștinii. Băiatul nu a fost descurajat și, plimbându-se prin pădurea fermecată, a dat peste casa unei vrăjitoare.

În realitate, această vrăjitoare era nașa prințesei și, auzind despre blestemul ce se abătuse asupra lacului, l-a ajutat pe băiat să găsească cele șapte lucruri pentru a face poțiunea magică.

Băiatul s-a întors cu poțiunea și a aruncat-o în mlaștină și, pe dată, aceasta s-a transformat într-un superb lac strălucitor de un turcoaz cuprinzător.

Cele trei spirite ale apei s-au transformat și ele în trei zâne bune care le-au dăruit băiatului și prințesei tot ce și-au dorit pentru tot restul vieții.

Aceștia au făcut o nuntă ca-n povești și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.
Și am încălecat pe o poțiune și v-am povestit o minune!

Primăvara

Sofia Maria Crăciunoiu, clasa a V-a B

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Primăvara este anotimpul în care natura se trezește la viață și culoare. Primăvara este un anotimp special în natură prin arta și frumusețea sa. Ea ne aduce mulți vizitatori în parcuri, păsările se întorc în cuiburile lor, pentru a ne delecta cu cântecele lor după o iarnă lungă, geroasă și tristă.

Primăvara ne încântă și cu multe sărbători: Ziua Mărțișorului, Ziua Femeii și cea mai importantă, Paștele, când ne adunăm în case și în biserici pentru a celebra Învierea Domnului. Primăvara vine cu simbolurile unice care se exprimă în poezii minunate compuse de poeții mari ai țării noastre, cântece pentru copii, precum și picturi colorate și vii. Primăvara vine cu promisiuni de belșug. Pomii fructiferi înfloresc, iar clima este caldă pentru legumele și fructele din grădina bunicii. Florile primăverii ne încântă cu frumusețea lor, primii fiind ghiocicii albi ca neaua, narcisele parfumate, lalelele colorate, ce merită îngrijite și admirate .

Primăvara este un anotimp cu miros frumos și suflet cald, care ne îndrumă spre armonie, bucurie și iubire.

Prin ochii ledurilor de pe tavan

Karina Maria Ionescu, clasa a V-a A

Prof. îndrumător: Daniela Toma

Ledurile sunt niște luminițe colorate care te fac să te simți diferit prin nuanțele oferite. Pentru mine, roșu înseamnă furie, albastru, tristețe, roz, fericire, verde, relaxare. Aceste leduri pot avea sentimentele pe care le are și deținătorul.

Atunci când sunt pe roșu, într-un colț, rozul dorește să se extindă pe toată banda. Ele au văzut când eram mai fericită ca niciodată, mai tristă ca niciodată, mai nehotorâtă ...Tot ele m-au văzut citind, cântând, dansând, râzând, plângând, scriind, desenând. De cele mai multe ori, nu era nevoie să fiu auzită, pentru că ele se activau după cum le ghidam eu cu telecomanda.

Ledurile au speranță și sentimente ca oricine de pe această planetă. Speranța lor este să nu fie niciodată roșii sau albastre. Eu mă uit la ele în fiecare noapte, parcă purtăm o conversație mută. Cât le priveam și mă gândeam, parcă găseam o soluție la orice problemă sau conflict.

Aceste luminițe colorate pot înțelege orice și pe oricine. Ledurile m-au văzut așa cum nici eu nu m-am văzut.

Reverie de primăvară

Anastasia Moțățeanu, clasa a VI-a A

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

O rază de lumină se coboară din cer pe pământ, topind zăpada rece și transformând-o într-o baltă minusculă, aproape imperceptibilă. Apoi își fac apariția și altele, una după alta, până când, din solul fertil se ivește o mică plantă care apoi crește-crește și, la final, își deschide florile, împrăștiindu-și mireasma. Nu este nimeni altul decât unicul ghiocel, vestitorul primăverii. Acesta, mai apoi, își cheamă semenii care alungă zăpada pufoasă și invită soarele să ia locul norilor care învăluie albastrul cerului. Ciripind, rândunelele anunță venirea tinerei primăveri, gâzele ies să salute noul paradis, iar copacii renasc și își recapătă frunzele verzi.

Toată natura se trezește la viață și transformă grădina într-un paradis, acesta fiind doar începutul...

Proiectul neașteptat

Anna Popescu, clasa a VI-a E

Prof. îndrumător: Daniela Toma

Totul s-a întâmplat atunci când eram încă boboci, în clasa a cincea. Cu toții eram dornici de a învăța noi informații, care ne vor ajuta mai târziu. Eu eram pasionată de desen, acest lucru fiind observat și de profesori, iar câțiva dintre ei mi-au sugerat mie și unui grup de fete să facem un proiect în care să ne prezentăm creațiile.

A doua zi am venit pregătite. Am decis că locul unde ne-ar fi cel mai bine să lucrăm este sala de lectură. Intrând acolo, am observat picturile viu colorate care făceau ca încăperea să fie un spațiu liniștitor. Acestea mă inspirau, fiind făcute cu atenție și îndemânare. Prin geam, sala era luminată de raze blânde de soare care făceau ca spațiul de lucru să fie unul vesel.

Am început să înșirăm pânzele, acuarelele și pensulele pe masa din mijlocul sălii. Pentru că era primăvară, am desenat pomii înfloriți din grădina școlii, așa cum îi vedeam din clasă. Apoi ne-am gândit să aducem și tricouri albe pe care le vom purta la prezentarea proiectului.

Din păcate, în ziua stabilită, eu mi-am pătat tricoul. Coechipierii mei însă m-au ajutat. Și-au vopsit fiecare tricoul cu o culoare diferită, apoi ne-am prezentat proiectul, iar profesorii ne-au apreciat originalitatea.

La sfârșit, mi-am dat seama că e minunat să poți conta pe echipa ta.

2.2. MICII POEȚI

Mușuroiul de furnici

Elisa Dobre, clasa a II-a D

Prof. îndrumător: Cristina Nicoleta Nălbitoru

În grădină la bunica
Are casa și furnica,
Iar rățușca cea moțată
A stricat-o de îndată.

Dar Grivei cel curajos
A-ncercat ca s-o repare,
Însă fără de folos
Mușuroiul nu apare.

Pădurea mea cea dulce

Mara Alexa Scarlat, clasa a VII-a E

Prof. îndrumător: Nadia Șutelcă

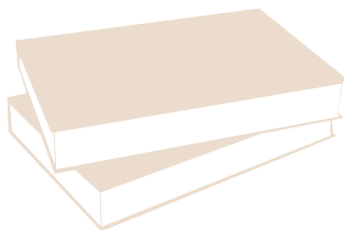
Pădurea mea cea dulce,
Mă îmbie într-un basm al meu
Nu pot refuza a ei voce,
S-o ignor e greu!

În pădurea mea cea dulce
Unde frunzele tremură-n vânt
Unde până și glasul e rece
Aici mă cuprinde pe mine un gând.

Pădurea mea cea dulce
Mi-e dragă ca ochii din cap!
Și fără ea jur c-aș plânge
Ea pentru mine-i Esculap!

Pe pădurea mea cea dulce
Numai eu știu s-o ascult
Făr' de ea stau ca pe ace,
Făr' de ea un nimeni sunt!

Dar pădurea mea cea dulce
Cu ale sale tăcute văi,
Pădurea mea cea dulce
E chiar în ochii tăi!

Cățelușul Bruno

Alexandra Măciucă, clasa I B

Prof. îndrumător: Georgiana-Florentina Cioi

Sunt un cățeluș frumos,
Uneori și curajos.
Toată ziua eu mă joc,
Nu mă plictisesc deloc.

La activități am spor,
Oasele le rod ușor,
Copiii mă îndrăgesc,
Lângă ei frumos eu cresc!

Primăvara

Anastasia Gabriela Bănțoiu, clasa a IV-a C

Prof. îndrumător: Anca Ghiță

Cu parfumul ei anume
Ea vine sfios în lume
Să-și arate frumusețea,
Bucuria și finețea.

Păsările o-nsoțesc,
Iar florile-i înfloresc,
Cerule senin îi zâmbește,
Cât de minunată este!

Soarele-ncălzește,
Iarba verde crește.
Glasurile de copii
Peste dealuri și câmpii!

Ilustrație: Ciobanu Cristiana Ioana, clasa a VII-a B

Prof. îndrumător: Adriana Marcea

Dulce copilărie

Natalia Elena Tudorache, clasa a VI-a D

Prof. îndrumator: Mirela Stancu

Sufletul îmi este gol precum casa îmi este goală,
Nu-i mămuca, nu-i bunelu, nu-i nici tata,
Doar amintirile dansează, adunate laolaltă.
Oare unde o fi toata lumea?

Îmi ascund chipul preacurat și firav sub un evantai,
Șiroaiele de lacrimi curg pe obraji deodată.
Ai dispărut, dulce copilărie, în timp ce-mi promiteai
Că nu mă vei lăsa singură în lumea largă.

Ce să fac, Doamne?
Nu mai am tată, mamă, nici bunică,
Toți s-au prefăcut într-o dulce amintire.
Unde ești tu oare, mamă scumpă?

Liniștea asurzitoare s-a năpustit,
Satul acum este mut și stă-n pace...
Totul este atât de nemaipomenit,
Cum o tăcea oare?

Cândva veselie domnea,
Copiii fericiți se jucau,
Gospodinele casele le curățau,
Pe când bunica aprig cosea.

Iată, de aici eu am plecat,
Sunt acum tânără femeie,
Nevasta unui om învățat,
Acum cu inima pustie.

Fii tu!

Maia Gabriela Păun Oprescu, clasa a VII-a A

Prof. îndrumător: Nadia Șutelcă

Îți poți dori orice în viață,
Chiar de nu știi ce-ți va oferi,
Poți cere sănătate, bucurie
Sau al banilor sclav poți fi.

Te poți îngropa în muncă,
Fără timp pentru copii,
Sau poți să fii și liber
De cei dragi ție, alături a trăi.

Fără rușine, exprimă ce-ți dorești,
Punctul de vedere să-ți susții,
Sau poți aștepta în umbra
Omului ce pretinzi a fi.

Fii tu, nu altcineva!
De câștigat în viață, vei avea.
Cu pace-n suflet vei putea trăi,
Nu cu teama de a exista.

Primăvara

Gîrgel Aryana, clasa a V-a A
Profesor îndrumător: Daniela Toma

Printre pete de zăpadă
Ghiocelul vrea să vadă
Dacă soarele-i zâmbește
Și la viață îl trezește.

Eu sunt știutul vestitor
Ce-a învins din nou acel vifor,
Firicele de iarbă
Se ivesc în mare grabă.

Gâzele ies somnoroase,
Barza iarăși se întoarce,
Rândunica ciripește,
Cuibul său și-l pregătește.

Ilustrație: Ciobanu Cristiana Ioana, clasa a VII-a B
Prof. îndrumător: Adriana Marcea

Școala pentru copii

Dayana Cîrstoiu, clasa a V-a E

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Unora le place școala,
Alții vin doar pentru pauze,
Dar toți iubesc școala,
Indiferent de ocazie.

Unii vor să fie polițiști,
Alți medici, alți învață o vară,
Doar ca să ia note bune la școală.

Nu poți avea un curcubeu fără puțină ploaie,
Și toate lucrurile sunt dificile până devin ușoare!

Al meu înger păzitor

Sara-Ștefania Măciucă, clasa a VII-a E

Prof. îndrumător: Nadia Șutelcă

Trec zile-n șir, zile fără rost
Ce mă lasă în nopți reci fără vreun adăpost
Acum îngheț în recea oftare a nopții
Și sunt sufocată de mâinile sortii.

Ai lăsat multă agonie în sufletul meu
Iar acum singură îmi mie greu
Când am avut nevoie de tine cel mai mult
Ai plecat de lângă mine, tăcut.

Fac orice pentru a te întoarce la noi
Așa că vino, hai, să fim iar amândoi!
Promit să-ți returnez tot timpul irosit
Și să descurc tot ce am sucit.

Tu erai luna de pe cerul meu, al meu înger păzitor,
Erai cândva așa de blând și iubitor...
În loc să stau fără tine o clipă din viața mea,
Mai bine aștept să mă ia moartea.

Te rog, întoarce-te la mine, știu că am greșit,
Nu mă lăsa să mor de frig!
Am nevoie de cineva să-mi țină inima caldă
Și să aibă grijă să nu rumân fără speranță.

Ariciul cel sfetnic

*Natalia Elena Tudorache,
Gabriela Natalia Vișan,
Antonia Elena Udrea, clasa a VI-a D
Prof. îndrumător: Mirela Stancu*

V-am spus cum mi se pare, de nu îți fi uitat,
Că vulpoiul se-ntâmplase s-ajungă împărat.
Dar fiindcă am mai spus-o, voi încă să vă spui
Ceea ce s-a urmat sub stăpanirea lui.

Într-o zi preafrumoasă,
Se hotărî ariciul să vorbească:
“De când vulpoiul peste păduri domnește,
Treburile merg la vale și lumea pătimește.”

Ducându-se vorba, la împărat,
Vulpoiul înfuriat, de-ndată-l cheamă la palat.
“Aud că spui vorbe neînțelepte
Și acestea pe animale le pătimește.”

Auzind cele rostite,
Și îi pare rău de cele isprăvite,
Apoi își îndreaptă privirea spre pământ
Retrăgându-se înfrânt.

Cunosc mulți încrezuți, la vorbe ei se întrec,
Dar până la sfârșit în plânsete se înec.

II. ATELIER JURNALISTIC

Interviu cu Ștefania Ilie (Agy), devoratoarea de cărți

Reporter: Petru Cocoloș, clasa a VII-a B

Prof. îndrumător: Daniela Toma

Petru: Cine ți-a încurajat pasiunea pentru lectură?

Agy: Pasiunea mea pentru lectură a fost încurajată de către învățătoarea mea, doamna Diaconu Dinu Raluca, încă din primele zile ale clasei întâi.

Petru: Cum te-a influențat lectura? Cum te ajută în viața de zi cu zi?

Agy: Lectura m-a ajutat să devin mai creativă, mai sociabilă, să pot scrie compuneri, să pot înțelege literatura mai veche și pur și simplu mi-a deschis noi căi în viață.

Petru: Care a fost prima carte pe care ai citit-o? Dar preferata? De ce?

Agy: Prima carte citită a fost „Matilda”, pe care pur și simplu am văzut-o la magazin și i-am zis mamei mele că mi-o iau. A devenit una dintre cărțile mele favorite. Am mai multe cărți preferate, dar una care îmi vine în minte acum este “Micuțele Doamne”, o carte superbă care m-a impresionat prin simplitatea și înțelesul ei ascuns.

Petru: Cum te ajută lectura să îți gestionezi emoțiile? Ce cărți ne-ai recomanda în direcția asta?

Agy: Atunci când simt o emoție puternică, lectura mă face să o scriu undeva, sau mă face să citesc o carte pe care am citit-o înainte, în care știu deja ce se întâmplă și îmi dă o senzație de confort. V-aș recomanda, în primul rând, “Micuțele Doamne”, pe care o citesc când sunt veselă, tristă, oricând. Aș putea adăuga și “Hoțul De Cărți”.

Petru: Poti numi o experiență frumoasă pe care ți-au oferit-o cărțile?

Agy: Îmi amintesc că citeam o carte, eram în pat, era seara târziu și am început să țip de fericire când au terminat o misiune importantă. Mama a venit peste mine în cameră și mi-a scos becul din lustră.

Petru: Ce sfat ai pentru cititorii în devenire?

Agy: Eu le transmit să citească orice le pică în mână, chiar dacă nu înțeleg, să se bucure de muzica cuvintelor. De exemplu, dacă vrei ceva nou, mergi la un anticariat, unde nu găsești neapărat ce vrei și ia ce observi, vezi dacă e pe gustul tău și continuă să citești cărți de la acel autor, dacă îți place!

Exemplul perfect – Mihnea Ungureanu

Reporter: Maria-Diana Dumitrașcu, clasa a VII-a B

Prof. îndrumător: Daniela Toma

Maria: De cât timp practici baschetul de performanță?

Mihnea Ungureanu: Practic acest joc de aproximativ doi ani și jumătate.

Maria: Ce te motivează să continui?

Mihnea: În primul rand, mă motivează prietenii și familia mea. Toți mă susțin și vor să fiu cât mai bun și, dacă la școală, de exemplu, am o zi proastă, mă duc la antrenament fiindcă iubesc ceea ce fac.

Maria: Ce rezultate ai obținut recent?

Mihnea: Recent am avut niște rezultate destul de bune, fiind selectat într-un lot regional la națională.

Maria: În acest an v-ați calificat la etapa regională a Olimpiadei Sportului cu echipa de baschet a școlii noastre. Care a fost cea mai frumoasă experiență și cum te-ai simțit?

Mihnea: Cea mai frumoasă experiență a fost că eram toți împreună și că ne-am distrat. Să știi că a fost destul de greu, având în vedere că am avut destul de multe dezavantaje.

Maria: Care au fost oamenii care te-au susținut pe acest drum?

Mihnea: Persoanele care m-au susținut au fost părinții mei, care de la început nu au ratat niciun meci de-al meu.

Maria: Ce sfat le-ai oferi copiilor care vor să exceleze într-un sport?

Mihnea: Le-aș spune că orice își pun în minte poate deveni realitate. Dacă se antrenează și exersează mult, o să le iasă, indiferent de ceea ce își vor propune.

Maria: Îți mulțumesc că ai acceptat invitația mea!

Mihnea: Și eu îți mulțumesc!

Interviu cu Radu Sorescu - Olimpicul național la Matematică

Reporter: Maria Ștefania Caușil Baroană, clasa a VII-a B

Prof. îndrumător: Daniela Toma

Maria: De când a devenit matematica o pasiune și de ce?

Radu: Matematica a devenit o pasiune din clasa a III-a. Am descoperit problemele din ce în ce mai grele și în același timp, matematica mi-a insuflat-o atât mama mea, care a fost pasionată de matematică încă din gimnaziu, cât și învățătoarea mea.

Maria: Anul acesta te vei duce la faza națională a olimpiadei de matematică. Ce te-a determinat să participi?

Radu: M-a determinat să particip pasiunea pentru matematică, deoarece pasiunea pentru această materie nu este ca orice altă pasiune. Este o plăcere ce o descoperi în timp, problemă cu problemă, din fiecare carte și manual. Aceasta m-a determinat să merg la olimpiada de matematică.

Maria: Cum ți s-au părut subiectele de la faza județeană?

Radu: Anul acesta problemele au fost grele. Dar pentru mine, exersând foarte mult, în fiecare zi, nu m-au pus în dificultate. Și chiar dacă unele probleme erau mai grele, am depășit acest moment și am evitat ca tristețea și emoțiile să mă cuprindă și ușor-ușor am rezolvat fiecare exercițiu.

Maria: Cine simți că te motivează și te susține pe acest drum?

Radu: Consider că pe acest drum mă susține mama mea, deoarece în fiecare zi fac probleme cu dumneaei, dar în același timp și doamna dirigintă, care este și profesoara mea de matematică. Dumnealor mă ajută în ceea ce privește matematica, mă ajută să rămân pe drumul cel bun.

Maria: Ce sfaturi ai pentru ca fiecare dintre noi să își îmbunătățească rezultatele la matematică?

Radu: Pentru matematică, am mai multe sfaturi. Unul dintre acestea ar fi să nu te emoționezi când dai peste o problemă pe care nu știi să o rezolvi și să scrii ce îți trece prin cap, să nu te gândești că nu vei reuși. Un alt sfat este să lucrezi mult la matematică, de exemplu 10-15 probleme pe zi și în timp vei progresa.

Maria: Ce așteptări ai de la etapa națională?

Radu: Am mari așteptări, deoarece am exersat foarte mult la geometrie, în special cu doamna dirigintă. Sunt motivat să iau medalia de argint sau de aur, deoarece acesta a fost visul meu dintotdeauna.

Liderii unei generații – Sofia Bălan

Reporter: Maria-Diana Dumitrașcu, clasa a VII-a B

Prof. Toma Daniela

Maria: De cât timp practici karate?

Sofia: De aproape 4 ani jumătate.

Maria: Ce te motivează să continui?

Sofia: Faptul că am atât de multe rezultate bune.

Maria: Ce rezultate ai obținut recent?

Sofia: La ultima competiție am luat locul 2 mondial și locul 1 național.

Maria: În luna martie ai participat la un concurs. Ce premiu ai obținut și ce a reprezentat pentru tine?

Sofia: Am obținut premiul 1, dar nu a contat foarte mult fiindcă a fost o competiție ușoară.

Maria: Cine sunt oamenii care te-au susținut?

Sofia: Persoanele care m-au încurajat au fost prietenii, familia și

doamna învățătoare.

Maria: Ce sfat le-ai oferi copiilor care vor să exceleze într-un domeniu?

Sofia: Să muncească pentru ceea ce își doresc.

Interviu cu Raisa Ciolacu

Reporter: Ioana Amira Cîrtog, clasa a VII-a B

Prof. îndrumător: Daniela Toma

Amira: De când a devenit engleza o pasiune pentru tine și de ce?

Raisa: Pentru mine, engleza a devenit o pasiune din clasa a II-a, atunci am început să mă pregătesc și pur și simplu voiam să învăț mai mult ca să pot să mă descurc în viață și să mă pot mulțumi pe mine.

Amira: Anul acesta vei reprezenta județul Dolj la etapa națională Speak-Out. Ce te-a determinat să participi?

Raisa: M-a determinat experiența de anul trecut. Am fost și în clasa a VI-a la Speak-Out și voiam să îmi demonstrez că mi-am îmbunătățit stilul și vocabularul, așa că am decis să particip și anul acesta.

Amira: Care a fost tema monologului tău?

Raisa: Tema monologului meu a fost muzica. Trebuia să scriem despre cum ne influențează și cum ne ajută în viață.

Amira: De unde îți iei inspirația?

Raisa: Eu mă inspir din propriile experiențe, dar pe lângă acestea îmi place să adaug și puțină artă și să-mi imaginez tot felul de scenarii. De exemplu, la discursul meu mi-am imaginat că sunt un om de știință care scăpat din laboratorul Guvernului și pur și simplu m-am jucat cu rolurile.

Amira: Cum crezi că ai impresionat juriul?

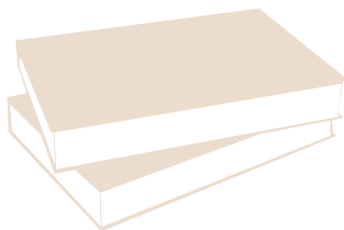
Raisa: Profesoara mea de engleză, doamna Daniela Velicescu, mi-a spus că voi impresiona prin stilul meu de a vorbi. Sincer, cred că au fost foarte captivați de felul în care am spus monologul.

Amira: Ce sfaturi ne poți oferi pentru a ne gestiona emoțiile de a vorbi în public?

Raisa: De obicei, vorbesc cu părinții mei înainte să intru la prezentarea monologului și chiar îi sfătuiesc pe viitorii participanți să facă asta.

Amira: Ce așteptări ai de la etapa națională?

Raisa: Sincer, nu mă așteptam să ajung până aici... Aș vrea să iau un premiu ca o amintire a acestei experiențe, însă chiar dacă nu voi primi nimic, eu voi fi foarte fericită, pentru că am reușit să ajung la națională.

TRAIAN

III. ITINERARII DE VACANȚĂ

Laponia...de neuitat!

Anastasia Chionea, clasa a IV-a C

Prof. îndrumător: Anca Ghiță

Era o zi geroasă de decembrie. Am lăsat în urmă aglomerația orașului și, împreună cu părinții mei, am urcat în avionul care ne-a dus în Laponia. Un ger aspru și sălbatic ne-a întâmpinat de cum am aterizat. Ne-am cazat în orașul Levi.

Din cer căzuse puzderie de zăpadă mărunță și deasă ca făina la cernut și transformase pomii ornați cu flori de gheață în fantome albe.

În călătorie am pornit cu sania trasă de reni, admirând în fugă podoabele copacilor : țurțuri de gheață asemănatori unor ciucuri de mătase scumpă. După aproape 200 de kilometri, am ajuns la ferma unde renumiții câini Husky se antreceau și făceau antrenamente

pentru a distra vizitatorii. Normal că am făcut o plimbare într-o sanie trasă de trei perechi de câini aprigi, era o ocazie unică doar!

Minunată a fost ziua în care natura ne-a prezentat într-un spectacol grandios Aurora Boreală!

Nuanțele de verde îmbinate cu galben pe fondul cerului întunecat au pictat un tablou magnific! Ușor, pe luciul de cristal înghețat, în care harnica iarnă așezase pătura de nea, a apărut discul roșu care prevestea o altă zi nemaipomenită!

Excursia a fost parcă desprinsă din basme, o amintire de neuitat!

La munte

David Cercel, clasa VI-a A

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Mult așteptata iarnă a venit cu pași repezi. Ne îndreptăm către stațiunea de schi aleasă cu mai bine de trei luni înainte. Odată ajunși acolo, ne întâmpină un peisaj de îți taie răsuflarea. Nu ne putem lua privirea de la piscurile semețe ce se întrezăresc în îndepărtare. Vârful cel mai înalt al muntelui poartă cu mândrie o căciulă de nea mai tot timpul anului, dar acum îi este alături toată valea.

Brazii falnici sunt încărcăți de straturi imaculate de zăpadă sub greutatea căreia ramurile cele mai de jos tind să îmbrățișeze râul din proximitate. Doar câteva stânci golașe din partea de nord

țin cu dinadinsul să nu se încadreze în peisaj, fiind casa primitoare a vulturului pleșuv.

Pentru o clipă, am uitat de ce venisem. Farmecul acestor locuri m-a vrăjit. Mă simțeam ca într-o poveste ce refuza să se termine.

Trasee montane

Nicholas Ciuca, clasa a V-a B

Prof. îndrumator: Mirela Stancu

Familiei mele i s-a făcut dor de un traseu montan și am plecat spre munții Făgărăș pentru a străbate Vârful Moldoveanu, cel mai înalt vârf din România.

La baza muntelui uriaș, mă simt plăpând, parcă intimidat de colosalul traseu. Echipați corespunzător, în haine de culoare neagră, decidem să o luăm ușor la pas, observând peisajul viu colorat și unic.

După trei ore, am ajuns în vârful ascuțit al muntelui, iar priveliștea este una care te lasă fără cuvinte. Sandvișul mâncat acolo a fost cel mai bun din viața mea.

Ca un oltean grăbit, am luat-o repede înapoi pe traseu, pe lângă lacurile Galbena și Curmătura Pojarnei, lacuri ce oferă un orizont acvatic superb.

Cu siguranță nu va fi ultimul traseu montan din viața mea.

IV. ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE

Music

Antonia Mierlă, clasa a V-a E

Prof. îndrumător: Raluca Nechita

Music is more than just sound waves; it is a language that speaks to the depths of our souls. It has the ability to reach into the innermost corners of our being evoke emotions we did not even know existed. It is like a companion on life's journey, guiding us through moments of joy, sorrow, triumph and defeat.

Think about it. How many times have you heard a song and felt an instant connection, as if the lyrics were written just for you? How many times has a melody lifted your spirits from the depths of despair, or a rhythm compelled you to dance like nobody's watching?

For some people music is like a sanctuary, a place to relax, deconnect from the real world and forget for at list for a couple of minutes about all of your problems, some people like rock, others like relaxing music, some like to feel music in their vanes.

And it is not just about the songs themselves; it is about the memories they create. That song you listen to on repeat during a road trip with friends, the one that always brings a smile to your face when you hear it years later. Or the ballad that played at your wedding, forever etched in your memory as the soundtrack to that magical moment.

A world without music, is like a rainbow without color.

Hmmm, imagine a world with no music, at all. Boring, right?!

Music has the power to shape who we are and who we become. It is a constant companion in times of need, and a source of comfort in times of need, and a catalyst for self-discovery. So let it speak to you, let it change you, and let it remind you of the beauty and wonder of being alive.

Pagină de jurnal 1

Sara-Maria Dragomir, clasa a VII-a A.

Prof. îndrumător: Nadia Șutelcă

Vineri, 5 aprilie 2024

Dragul meu jurnal,

În liniștea acestei seri, îmi adun gândurile și mă adresez ție pentru a încheia această zi. Acum sunt învăluită de o stare de liniște și sunt pregătită să schițez pe fila ta îngălbenită de vreme cuvintele care-mi dansează prin minte. Totul a început azi-dimineață când m-am trezit grăbită pentru

a-mi face bagajul. Mi-am așezat în valiza de lemn învechită unica mea haină, apoi m-am pornit cu pași timizi pe coridorul ce ducea spre sala de mese.

Era un loc mare, ce-i drept. Ajunsă acolo, m-am așezat pe locul meu, conștientă că aceasta era o dimineață cu totul diferită față de celelalte. În jurul meu era zarvă mare, însă, în adâncul meu,

era liniște deplină. Eram doar eu și gândurile mele. Știam că a fost ultima dată când am stat la aceeași masă cu copiii alături de care m-am jucat atâta timp, m-am simțit bine, dar și cei cu care am împărțit același colț de pâine în vreo zi mai grea. Mi-am luat inima în dinți și am început să merg sfioasă către porțile înalte de fier care îngrădeau curtea plină de emoție a orfelinatului.

Eram fericită că, în sfârșit, voi fi doar eu și părinții mei adoptivi, dar, totodată, îmi era frică și aveam un sentiment de incertitudine cu privire la viitor. Pe aleea nesfârșită ca o carte fără final, învăluită de un amalgam de sentimente, mi-am întors privirea pentru a-mi lua rămas-bun atât de la colegii în care am dormit în același pat, cât și de la clădirea care m-a găzduit timp de 12 ani, însă

nu am reușit prea bine, căci îngrijitoarea Delancy m-a tras de mână , transmițându-mi siguranța că totul va fi în regulă.

Ajunse în gară, femeia m-a strâns puternic în brațe și m-a lăsat să-mi croștez drumul către o nouă viață. M-am urcat în tren și am decis să-mi caut locul. Acolo, după ce m-am așezat, am început să privesc pe geamul ce părea ca un portal de amintiri. Ochii îmi erau încântați de priveliști uimitoare, însă sufletu-mi era cu gândul în altă parte purtând două emoții total diferite, de bucurie și tristețe cu neliniște. Sentimentul de bucurie îl simțeam, deoarece urma să am un cămin stabil și părinți care să-mi fie mereu alături, iar tristețe și neliniște, fiindcă tocmai ce îmi părăsisem prietenii, cadrele didactice și casa care m-a protejat o bună bucată din copilărie și aveam teama de necunoscut. Nu a mai durat mult timp acest sentiment de nostalgie, căci am ajuns în locul unde trebuia să cobor. Acolo m-am așezat pe o bancă din lemne șubrede și am așteptat cu nerăbdare să apară viitorii mei părinți adoptivi. Aceasta era străjuită de un cireș în floare și îmi transmitea un miros îmbietor de primăvară, totodată aducându-mi aminte de cel ce era aplecat deasupra ferestrei orfelinatului. Era o emoție puternică, însă puteam să simt cum plutesc de fericire.

După ceva timp, un bărbat mai în vârstă și-a făcut apariția într-o trăsură trasă de un cal negru precum întunericul nopții. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare, nu știam dacă la el trebuia să ajung sau dacă era doar un simplu trecător. Am observat cum și el parcă căuta cu privirea pe cineva și părea că voia să mă întrebe ceva, dar nu am mai apucat să aud căci m-am ridicat repede și l-am salutat. El și-a dat seama că eu sunt copila ce trebuia să fie adoptată, așa că m-a luat de mână și m-a ajutat să urc în caleașcă. S-a oferit să îmi care valiza, însă l-am refuzat pentru că, după cum bine știi, port cu ea doar o simplă rochița croită cu un material aspru, așa că doar am așezat-o ușor, ca să nu se desfacă, pe locul din spate. Pe drum am început să vorbesc tare mult și repede și să-l întreb despre tot ceea ce vedeam. Crezi că l-a deranjat? Mai întâi am trecut printr-o livadă plină de cireși, exact ca cel ce îl văzusem în gară, mai apoi am trecut pe un pod șubred ce adăpostea un lac, pe care ulterior l-am numit Lacul Apelor Strălucitoare. Era clar și sclipitor, îmi trebuia o denumire măreață pentru a exprima un astfel de loc uimitor. Mai apoi, pe drumul lung până acasă eram înconjurată de o mulțime de copaci verzi, simțeam cum aceștia ne călăuzeau drumul și îmi șopteau că de azi încep un nou capitol din viața mea, o viață independentă. Era uimitor cum puteam comunica cu natura! Acum vine partea ta preferată din poveste. Fii atent! După încă zece minute, am putut observa un gard de jur împrejurul unei ferme. Totul era așa verde, de la curte până la casă, iar grădina cu flori avea o mulțime de musafiri ce zumzăiau în cor. Păsările cântau muzica primăverii, iar cei doi câini ai săi păzeau curtea nesfârșită. În pragul ușii stătea o femeie cu părul argintiu, împletit într-o coadă subțire, ușor îmbătrânit și încărcat de problemele vârstei, însă aceasta nu a lăsat să se vadă purtând o privire blândă și pătrunzătoare. M-a primit în interior și m-a servit cu o ceașcă de ceai. Păcat că nu ai gustat și tu... Imediat ce am terminat, mi-a prezentat camera mea. Era la etaj, într-un colț parcă uitat, dar nu m-a deranjat fiindcă în interiorul acesteia aveam până și un dulap pe care nu eram nevoită să-l împart cu nimeni, dar și o priveliște încântătoare către livadă, fermă și Lacul Apelor Strălucitoare, cele de care ți-am povestit mai devreme. În acest loc, mă simt ca o

adevărată prințesă de la Curtea Regală. Este un sentiment pe care mi-l doresc să-l trăiesc în fiecare zi!

Oh, dragul meu jurnal, acum trebuie să te las pentru că mâine mă așteaptă o nouă zi plină de aventuri și descoperiri, însă nu pot să închid până nu îți spun câtă recunoștință simt atât față de noii mei părinți, că din atâtea suflete de copil ce așteaptă nerăbdători o casă m-au ales pe mine, dar și față de tine, că mi-ai fost alături în fiecare moment greu prin care am trecut de-a lungul acestor ani.

Pagină de jurnal 2

Riana Badea, clasa a VIII-a B

Prof. îndrumător: Anca-Ramona Radu

2 martie 2024

Dragă Jurnalule,

În urmă cu câteva clipe, m-am trezit din ceea ce cred cu înverșunare că a fost cel mai semnificativ vis al întregii mele existențe. O, dragul meu confident, trebuie să-ți mărturisesc tot ce am trăit, altfel mă tem că fragilitatea momentului se va pierde pe vecie!

Cu o seară în urmă, m-am pus devreme în pat. Somnul m-a furat pe nesimțite, pleoapele îngreunate de oboseală închizându-mi-se involuntar. Acest moment de liniște n-a durat decât o clipă, căci am tresărit și m-am ridicat brusc în capul oaselor. Iritată că propriul corp nu-mi dădea pace, m-am trântit la loc în așternutul fin ca mătasea, ochii întredeschizându-mi-se doar o secundă. Ceva îmi atrăsese atenția. Lumina orbitoare ce domina camera mi-a înțeșat privirea. Ajunsesem, oare, în rai? a fost primul meu gând. Tavanul înalt avea fixat în centrul său un candelabru de cristal, sursa strălucirii feerice care inunda chiar și cel mai întunecat colț al dormitorului. Privirea mi s-a fixat pe geamurile imense. Acestea erau împrejmuite de draperii grele, care separau interiorul de lumea din exterior asemenea unui portal, îndemnându-mă să-i deslușesc enigmele. Respirația mi s-a accelerat, devenind brusc alarmată. Eu nu aveam așternuturi de mătase. Bunicii i se părea o risipă de bani (nu că am fi avut prea mulți), iar singurele pături pe care le foloseam erau chiar cele croșetate de ea. Nu mă aflam în odaia mea modestă, în care bunicul îmi citea basme despre prinți și prințese, călătorind împreună în lumi numai de noi știute. Locul acesta străin aducea mai mult cu... dormitorul unei prințese! Nu știu cum, mă trezisem într-o lume de poveste, în care puteam fi eroina la care visasem dintotdeauna. Fără a mai sta pe gânduri, am coborât din patul cu baldachin. M-am îndreptat către fereastră și am privit de după draperiile ce blocau razele răzlețe ale soarelui. În acel moment, un vast regat a ieșit la iveală. Era șansa mea de a-mi trăi visul, și eram hotărâtă să n-o ratez.

Pașii mei sfioși creau un ecou slab pe coridoarele întortocheate. Nu am apucat să ajung prea departe, căci unul dintre majordomii palatului m-a abordat pe un ton plin de căldură:

- Domnișoară Catherine, ce surpriză deosebită să vă văd! Ce puneți la cale, dacă îmi permiteți să întreb?

Total luată prin surprindere, am înghețat. Acest bărbat aflat în slujba familiei regale mă cunoaștea, îmi vorbea degajat. Partea cea mai ciudată însă era că...și eu îl recunoșteam.

- Domnule Colin? am întrebat șoptit, de parcă existau anumite amintiri cu acest om, bine sădite în sufletul meu.

- Știu, draga mea. Năuceala resimțită după somn poate fi de-a dreptul tulburătoare, te poate face să uiți chiar și cine ești. Acum, gata cu vorba! E timpul să vă pregătiți pentru seara ce urmează, întrucât o să-l cunoașteți pe marele prinț Wilhelm de Wied, fratele Reginei Elisabeta!

Încă puțin nedumerită, am fost escortată de două servitoare în camera mea, lăsându-l pe Colin în urmă, pe coridor. M-am așezat în dreptul oglinzii de cristal, privirea fugindu-mi spre plicul ce stătea deschis pe masă. Curioasă, am scos cu grijă scrisoarea. Am citit-o pe nerăsuflăte și am descoperit motivul pentru care mă aflam la Curtea Regală. Un bal unic era organizat, iar numai oaspeți aleși aveau prilejul de a participa. În dreptul destinatarului, era notat numele Lady Catherine. Fără vreun avertisment, le-am întrebat pe servitoare:

- Cum a ajuns Regina Elisabeta să mă aleagă tocmai pe mine dintre toate tinerele pentru a-mi face cunoștință cu prințul?

- Domnișoară Catherine, fiți serioasă! Pe cine altcineva ar fi putut alege Măria Sa, dacă nu pe cea mai frumoasă domnișoară din întregul regat?

Am tăcut, analizând absentă cum tânăra servitoare îmi aranja părul. Restul zilei s-a scurs rapid. Nu mai semănam nici pe departe cu fetița uscățivă de la țară, ci mai degrabă cu o prințesă! Însuflețită de acest gând, m-am lăsat condusă în odăile reginei de către majordomul palatului. Am luat o gură adâncă de aer înainte să intru în apartament. Spre mirarea mea, regina a răsuflat ușurată când m-a văzut și s-a grabit să mă îmbrățișeze. Braț la braț, am pornit spre sala de bal. Uși înalte se închideau sau se deschideau înaintea noastră, iar tineri chipeși, care învârteau prințese în rochii diafane, se opreau și făceau reverențe adânci când ajungeam în dreptul lor. Nu am apucat să admir această imagine, fiindcă regina m-a trezit brusc din visare:

- Catherine, aș dori să ți-l prezint pe fratele meu, Wilhelm.

Prințul mi-a sărutat cu delicatețe mâna. Hm, ceva era neobișnuit de familiar la el. Am încercat să-l analizez, însă într-o secundă mă aflam în mijlocul ringului de dans. Mi-a cuprins apoi talia, dar oare putea fi cu puțință?! Eu cunoșteam mâna aceea. O cunoșteam, jurnalule! Tocmai când m-am întors să văd dacă instinctul meu avea dreptate, partenerii de dans s-au schimbat. Eram acum răsucită prin sala de bal și făceam piruete cu tineri nobiliari, simțind deja cum încep să amețesc. M-am trezit din nou față în față cu prințul Wilhelm. Am încercat să-l analizez în detaliu și ceva mi-a atras atenția în mod deosebit. Ochii săi negri. Acei ochi! Doamne, cum putea să-mi scape? Ochii negri, catifelați, pe care-i mai admirasem de nenumărate ori înainte! Era oare...Să fie

chiar...Am fost din nou răsucită înainte de a-mi termina gândul. Toată agitația începuse să mă copleșească. Dintr-odată, sunetele din jurul meu își pierdeau intensitatea. Totul s-a făcut negru. Nu mai aveam control asupra corpului meu, dar m-am zbatut, jurnalule! Trebuie să mă crezi! Undeva, departe, parcă vocea lui Wilhelm care îmi rostea numele cu disperare. Era prea târziu însă. Eu deja mă scurgeam pe podeaua bătătorită de pașii prinților și prințeselor care începeau să dispară, ca prin ceață, din câmpul meu vizual. Apoi, întunericul m-a învăluit cu totul.

Bunicul m-a scuturat până când m-am trezit. M-am frecat la ochi. Din nou și din nou! Eram total bulversată. Camera impozantă îi lăsase loc odăii mele umile. Nu mai eram îmbrăcată în rochia de bal. Purtam pijamaua mea de lână.

- Haide, Caty, nu te mai prosti! Vom întârzia la comemorarea reginei Elisabeta I dacă nu te grăbești!

Elisabeta I? Dar eu doar ce o întâlnisem! Cum era posibil să fie astăzi comemorarea sa? Nu aveam timp să-mi pun întrebări. Am tras pe mine, în grabă, o rochie. I-am prins din urmă pe bunici, care deja se îndreptau către festivalul organizat în sat. Eram de-a dreptul confuză! Ajunsă acolo, am urcat cu pași nesiguri pe cel mai apropiat deal, departe de agitația dezlănțuită, pentru a-mi limpezi gândurile. Tocmai când era să ajung în vârf, m-am împiedicat pe drumul abrupt. Eram așa obosită! M-am pregătit de impactul căzăturii, însă o mână m-a prins de talie la timp.

- Peter?! Ce cauți tu aici?

- Îți salvez, pentru a nu știu câta oară, viața, replică el cu ironie în glas.

- Peter, trebuie să mă ascuți! Eu te cunosc pe tine de undeva...

- Caty, sunt cel mai bun prieten al tău de când mă știu! Evident că mă cunoști, zise băiatul amuzat.

- Da,... dar îți jur! În visul meu, tu erai cel care...

- Oh, Caty, iar te-ai pierdut în lumea viselor! Nu ți-am zis să nu mai îți pierzi timpul cu asemenea iluzii? Sunt aici, nimeni nu va putea vreodată să mă despartă de tine, prostuțo!

Dar oare am fost vreodată despărțiți? adaug eu în gând. Vechiul meu prieten, Peter! Tu ce zici, jurnalule? Poate fi cu puțință? Te gândești și tu la ceea ce mă gândesc și eu?

Pagină de jurnal 3

Andra Dobre, clasa a VIII-a A

Prof. îndrumător: Mirela Stancu

Dragul meu Jurnal,

Uneori mă gândesc că am făcut alegerea greșită. Cu toate că e spre binele meu, simt cum, în ultimele zile, dorința de a avea pe cineva căruia să-i pot împărtăși tot ce mă apasă s-a amplificat.

După cum bine știi, în urmă cu mult timp, pe când eram încă un copil, am avut o bună prietenă, Grace, cu care îmi petreceam majoritatea timpului: ieșeam la plimbări spontane prin livezile îmbălsămate ale curții regale, culegând fructe pe care, mai apoi, le savuram, nectarul lor lipicios rămânându-ne pe degete. În nopțile calde de vară, cu cer senin, observam constelațiile mirifice și ne puneam dorințe ori de câte ori zăream o stea căzătoare, iar atunci când melodia monotonă a stropilor de argint răsuna pretutindeni, tata, suveranul Împărăției de Cleștar, ne învăța să jucăm șah la care trebuia să ne concentrăm, învingătoare ieșind, mai mereu, scumpa mea amică.

Simțeam că am atins apogeul fericirii... Familia mea era și a ei, tovarășa mea fiindu-mi ca o soră. Nu mi-aș fi putut imagina lumea fără Grace, raza mea de speranță.

Însă, într-o bună zi, a venit la mine cu pași înceți, iar cu regret în voce mi-a mărturisit faptul că, pentru ea, această prietenie nu a însemnat nimic, niciodată și a rămas lângă mine atâta timp, deoarece nu voia să mă vadă suferind. Oricât a încercat să găsească dorința de a avea o relație de amiciție, aceasta a încetat să apară.

Am privit-o lung, cu lacrimi în colțul ochilor. Glumea, nu-i așa? Bineînțeles că glumea, doar nu putea să gândească în acest fel. Însă, din păcate, tot ce mi-a destăinuit a fost, de fapt, cruntul adevăr. În acel moment, am simțit cum asupra gândurilor mele s-au năpustit nori plumburii, grei de

furtună, ce n-au făcut decât să-mi înece deșartele nădejdi. În sufletul meu, candela speranței și-a dat ultima suflare, lăsând în urmă doar scrum, ce s-a risipit odată cu venirea vântului aprig care a instaurat frustrare și tristețe. Inima mi s-a transformat într-un imens ghețar.

De atunci, m-am închis în mine, nemailăsând niciun om să pătrundă în sufletul meu, ce era captiv în închisoarea durerii. N-am mai ieșit în lume, petrecându-mi timpul în camera mea, cufundată în propriile gânduri. Singurul care mi-a fost alături a fost animalul meu de companie, și anume un dragon pitic, numit Scott. Micuțul avea pielea catifelată, de culoare cărămizie, iar aripile sale erau de un roșu intens. Când îi spuneam despre problemele mele, mă privea cu ochii săi smaraldii precum natura ce renaște

după o ploaie de vară. În abisul infinit zăream luminile nordului care se pierd în cerul înghețat al nopții. Cu toate că nu putea vorbi, mi-a alinat toate suferințele printr-o simplă privire.

Adeseori, la asfințit, stăteam pe balcon, admirând oamenii care se plimbau printre lanurile înflăcărâte de maci roșii, privind discul auriu ce se scufunda printre meleagurile înverzite din îndepărtatul orizont. În acele momente, îmi regretam decizia, însă repede îmi aduceam aminte că iubirea este un sentiment efemer.

Singura scăpare din realitatea dură a fost lecturarea cărților. Citeam despre viața prințeselor, ce duceau un trai luxos, de invidiat. Cu toate că și eu făceam parte dintr-o familie regală, nu aveam ocazia să savurez ceaiul de la ora cinci, împreună cu câteva prietene, în timp ce vorbeam despre ținutele dichisite, realizate de renumiți croitori, pe care le-am fi purtat la balul mascat, cu speranța de a fi remarcate de prinț.

Uneori, simt că nu mai suport să stau singură, închisă în această cameră. Aș vrea să am un prieten care să nu mă dezamăgească, cu care să pot călători peste tot prin lume, cu care să fiu eu însămi, care să nu-mi judece caracterul visător. De aceea îți relatez ție toate aceste fapte, fiindcă ești singurul care mă ascultă.

Dar, seara trecută, pe când citeam un roman despre traiul Reginei Maria, o lumină puternică, albastru-străvezie, mi-a scaldat camera, oferindu-i impresia unei săli de bal. M-am ridicat din pat și am înlăturat perdeaua. Acea sclipire orbitoare se apropia de mine din ce în ce mai mult, până a ajuns pe pervazul meu, sub forma unei vietăți mici. M-am uitat mai bine: era un șoricel, cu blana albă asemenea spumei laptelui, și cu o codiță lungă, roz pal. Pe căpșorul său, purta o pălărie albastră, cu stele aurii imprimare. Acest accesoriu îi era mult prea mare, acoperindu-i ochii. La câteva secunde, animăluțul o fixă, astfel încât să mă poată vedea.

Ce căuta aici? Eram tare nedumerită de prezența sa. Acesta s-a uitat direct în ochii mei și, fără a ezita, mi-a vorbit blând. Mi-a spus că îmi iroseam zilele în această încăpere, în disperata încercare de a-mi proteja sufletul. Aveam o singură viață, pe care ar trebui să o trăiesc ca și cum ar fi ultima zi, întrucât niciodată nu știi ce-ți rezervă viitorul. Tot ceea ce contează este prezentul. La ce folos o inimă dacă o ascund în nemilosul întuneric? Dragostea e un sentiment atât de pur, ce poartă sufletele pe mărețe culmi, înnobilând oamenii.

În timp ce mica făptură vorbea, am simțit cum, încet, încet, făclia speranței prindea viață, dezghețându-mi sufletul. Odată cu spusele șoricelului, o explozie de emoții a început să-mi circule prin tot corpul. Era o senzație nemaitrăită de mult, încât uitasem efectul său. Inima îmi pulsa nebunește, voind parcă să-mi sară din piept. Mi se încleștase maxilarul, nu mai puteam scoate niciun sunet. Vietatea cu pălărie a continuat să vorbească, dar n-am auzit nimic. Un curcubeu vibrant de emoții m-a învăluit într-o mantie strălucitoare, din borangic, și am fost purtată în ținuturi nemaivăzute de lume. Lacrimi grele îmi șiroiau pe obraji înflăcărâți. Oh, ce minunat era să simți din nou toate aceste valuri de trăiri intense!

Când am ajuns cu picioarele pe pământ, șoricelul dispăruse, iar în urma sa rămăsese doar lumina divină. I-am mulțumit, în gând, pentru schimbarea pe care o produsese în mine. Îmi simțeam sufletul asemenea primei dimineți de primăvară, în care natura îmbrăca o nouă haină, prezentându-

și frumusețea după o iarnă geroasă. Și eu, după toți acești ani în care îmi făcusem mai mult rău decât bine, am renăscut, inima mea fiind acoperită de flori gingașe, ce emanau un miros tare plăcut.

Dragul meu Jurnal, aici se încheie povestea mea. În această după-amiază, voi ieși în marea împărăție. Voi zâmbi și îmi voi deschide sufletul pentru orice ființă care mă va aprecia, cu adevărat, și poate, la un moment dat, voi găsi acea prietenă cu care să mă pregătesc pentru petreceri și pentru concertele muzicanților din satele din apropiere. Stai calm, de tine nu voi uita! Ai fost alături de mine în toți acești ani, iar eu nu voi rata nicio ocazie de a-ți istorisi fiecare poveste pe care o voi scrie în fiecare zi a existenței mele!

Pe curând, prietene!

Auf Wiedersehen, lieber Freund

Maria Ștefania Cauți Baroană, clasa a VII-a B

Prof. îndrumător: Cotoi Mihaela

Meine Hand kämmt das weiche Fell des Kopfes, der vor mir sitzt. Seine Augen, ein See aus dunkler Schokolade, erwärmen mein Herz.

Der kleine Hund hob seinen Schwanz. Ich habe versucht, ihn hochzuziehen, ihn zu streicheln, damit er spielen konnte, wie er es normalerweise tat. Am liebsten wäre ich noch einmal mit ihm bei einem süßen Sommersonnenuntergang gelaufen. Doch als die Sonne unterging, fiel sein Schwanz zu Boden. Seine Augen erloschen und der See starb. Eine Träne fällt, ein Herz schlägt schneller, das andere hat aufgehört. Wie er dort lag, schien der Welp ein Stofftier zu sein. Ich konnte nicht begreifen, was passiert war, vielleicht wollte ich es einfach nicht wahrhaben. Denn den Verlust eines Freundes zu erleiden ist das Härteste.

Auf Wiedersehen, mein Freund! Du hast meine Tage besser gemacht! Ich erinnere mich, wie du am Ende des Tages vor der Tür auf mich gewartet hast. Wenn ich traurig war, hast du immer um eine Bauchmassage gebeten. Ich werde dich immer lieben. Und du wirst immer an meiner Seite sein, auch wenn ich dich nicht mehr sehen kann.

Școala

Ana-Elena Vlăduțoiu, clasa a V-a F

Prof. îndrumător: Nadia Șutelcă

Algebra, aritmetica, geometria		Prăjit	A ședea	Observă	Nu cântă corect	Aici	Tudor Daniel Ionut
N ²		De lucru pentru acasă	Raspund la are? ce fel de?	Început de parc!	La sfarsitul versurilor	Îl găsim într-o culegere	
↳		↓	↓	↓	↓	↓	↓
A verifica	→			... de carbon-CO ₂	→		
Magiun				Opusul lui rar			
↳		Sfârșit de orar!	→	Capabile	↓		Iod
		Oameni din România		Întreg			Are 12 luni
Extinse	→		↓		Începutul Anei!	Rădulescu Alin	↓
Pe Sol					Din nou	Cântec de broască	Acesta, în depărtare
↳		A se extenua	→		Mină	↓	↓
		Moral			Dafin		
Știut de frică	→	↓			Convoi		În cocoș!
Fragment din poveste					Familie prescurtată!		Cântec solemn
↳				O parte dintr-un întreg	↓		↓
				În amic!			
Aici vedem filme	→		↓		Final de baubau!	Ionescu Maria Larisa	
Geți					A 19-a literă din alfabet	În aer!	
↳			A uni	→	↓	↓	

Rezolvare: pagina următoare

Algebra, aritmetica, geometria	M	Prăjit	A	A ședea	S	Observă	V	Nu cântă corect	A	Aici	A	Tudor Daniel Ionut	
N ²		De lucru pentru acasă		Raspund la care? ce fel de?		Început de parc!		La sfarsitul versurilor		Îl găsim într-o culegere			
	P	A	T	R	A	T	P	E	R	F	E	C	T
A verifica	T	E	S	T	A	... de carbon-CO ₂	D	I	O	X	I	D	
Magiun						Antonimul lui rar							
G	E	M	Sfârșit de orar!	R	Capabile	D	E	M	N	E	Iod	I	
			Oameni din România		Întreg						Are 12 luni		
Extinse	M	A	R	I	T	E	Începutul Anei!	A	Rădulescu Alin	R	A	Acesta, în depărtare	
Pe Sol							Din nou		Cântec de broască				
L	A	A se extenua	O	B	O	S	I	Mină	C	N	A		
		Moral						Dafin					
Știut de frică	T	E	M	U	T	Convoi	A	L	A	I	În cocoși!	C	
Fragment din poveste						Familie prescurtat!					Cântec solemn		
C	I	T	A	T	O parte dintr-un întreg	F	R	A	C	T	I	E	
					În amic!								
Aici vedem filme	C	I	N	E	M	A	Final de baubau!	U	Ionescu Maria Larisa	I	M	L	
Geți							A 19-a literă din alfabet		În aer!				
D	A	C	I	A uni	I	M	P	R	E	U	N	A	

Curiozități despre albine

Robert Păun, clasa I D

Prof. îndrumător: Mirela Deaconu

- Există aproximativ 16.000 de specii de albine, iar dintre acestea, doar 5% sunt specii sociale care trăiesc în roiuri. Cea mai cunoscută specie este albina de miere, în timp ce restul speciilor sunt insecte solitare.
- Într-un stup locuiește un singur roi de albine, iar acesta este format din trei tipuri de albine: regina (matca), lucrătoarele și trântorii. Regina este mama tuturor albinelor din stup.
- Cea mai bătrână albină din lume are 100 de milioane de ani și este conservată într-o bucată de chihlimbar ce a fost descoperită în Myanmar.
- Pentru a produce un kilogram de miere, o albină ar trebui să viziteze între 2 și 5 milioane de flori, iar asta ar însemna să parcurgă o distanță egală cu circumferința Pământului, respectiv 40.000 de km.
- Albinele lucrătoare comunică între ele prin dansuri, iar în acest fel își semnalează una alteia cum este poziționată hrana, dar și care sunt potențialele pericole.
- Creierul unei albine are mărimea unei semințe de susan, iar această insectă este capabilă să învețe lucruri noi și să-și amintească informații precum ce distanță a străbătut, dar și cât polen a adunat.
- Mierea de albine nu se strică niciodată. În mormintele faraonilor au fost descoperite recipiente vechi de mii de ani de miere, dar în care mierea nu era alterată.
- Albinele pot recunoaște chipurile oamenilor. Ele pot distinge în anumite fotografii fețele umane alb-negru.
- Albinele sunt indispensabile pentru supraviețuirea umană. Reprezintă singura specie de pe Terra care aduce beneficii mediului înconjurător, fără a face rău altor specii de plante ori animale.

Știați că...?

Petra Ariana Mincă, clasa a II-a F

Prof. îndrumător: Diaconu Dinu Raluca

- Cercetări recente astronomice apreciază că în Univers există circa 2000 de miliarde de galaxii?
- Culoarea stelelor depinde de temperatură? Există stele roșii, galbene, albe, verzi și albastre.
- Există mai multe stele în Univers decât firele de nisip de pe toate plajele și deșerturile de pe Pământ?
- Nu există centrul Universului fiindcă se extinde constant în fiecare secundă?
- Astronauții, când se aventurează în spațiu, poartă costume spațiale care trebuie să fie încălzite, răcite și presurizate? Le trebuie șase ore să se îmbrace cu aceste costume.
- Luna este motivul pentru care avem marea și valuri pe Pământ?

V. COLȚUL OLIMPICILOR

An de an, copiii noștri ne demonstrează că Școala "Traian" este o școală a încrederii care își valorizează toți elevii și le oferă pregătire pentru viață, pentru viitor.

Iar rezultatele lor la olimpiadele școlare ne arată că succesul, calitatea, angajamentul, acțiunea sunt valori care ne definesc!

Felicitări, dragi copii! Vă mulțumim, dragi colegi!

Vă suntem recunoscători că alegeți să scriem împreună istoria Școlii "Traian"!

Diana Brătucu – director

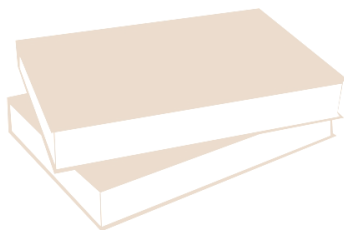
ÎNVĂȚĂM PENTRU VIAȚĂ!
Non scholae, sed vitae discimus!
~ Seneca ~

Nr. crt	Nume elev	Clasa	Profesor îndrumător	Denumire olimpiadă	Etapă	Premiul
1	Rebeca Burtea	a VI-a A	Daniela Velicescu	Concursul de Engleză Speak Out	județeană	premiul I, calificare la etapa națională
2	Raisa Ciolacu	a VII-a E	Daniela Velicescu	Concursul de Engleză Speak Out	județeană	premiul I, calificare la etapa națională
3	Aris Ravigan	a V-a E	Raluca Nechita	Concursul de Engleză Speak Out	județeană	premiul al II-lea
4	Maia Păun-Opreșcu	a VII-a A	Raluca Nechita	Concursul de Engleză Speak Out	județeană	premiul al II-lea
5	Rareș Berceanu	a VII-a E	Daniela Velicescu	Concursul de Engleză Speak Out	județeană	premiul al II-lea
6	Antonia Mierla	a V-a F	Raluca Nechita	Concursul de Engleză Speak Out	județeană	premiul al III-lea
7	Ștefania Ilie	a VII-a E	Daniela Velicescu	Concursul de Engleză Speak Out	județeană	premiul al III-lea
8	Raysa Bîzdoacă	a VII-a E	Daniela Velicescu	Concursul de Engleză Speak Out	județeană	premiul al III-lea
9	David Popa	a VII-a A	Raluca Nechita	Concursul de Engleză Speak Out	județeană	mențiune
10	Zakaria Zaradi	a IV-a E	Raluca Nechita	Competiția Internațională Koala	națională	mențiune
11	Roberta Ruiu	a V-a E	Raluca Nechita	Competiția Internațională Koala	națională	mențiune

Nr. crt	Nume elev	Clasa	Profesor îndrumător	Denumire olimpiadă	Etapa	Premiul
12	Aris Ravigan	a V-a E	Raluca Nechita	Competiția Internațională Koala	națională	mențiune
13	Sophia Manda	a IV-a A	Daniela Velicescu	Competiția Internațională Koala	națională	mențiune
14	Antonia Irimea	a IV-a A	Daniela Velicescu	Competiția Internațională Koala	națională	mențiune
15	David Ungureanu	a V-a B	Rodica Vladu	Concursul Național de Geografie „Terra - Mica Olimpiadă de Geografie”	judeteana	mențiune
16	David Popa	a VII-a A	Rodica Vladu	Concursul Național de Geografie „Terra - Mica Olimpiadă de Geografie”	judeteana	premiu special
17	David Gabriel Ivan-loja	a VII-a D	Mariana Dobleac	Concursul Național de Geografie „Terra - Mica Olimpiadă de Geografie”	judeteana	premiu special
18	Florin Vlad Nițoi	a VII-a D	Mariana Dobleac	Concursul Național de Geografie „Terra - Mica Olimpiadă de Geografie”	judeteana	premiu special
19	Sebastian Andrei Vlăduțescu	a VII-a D	Mariana Dobleac	Concursul Național de Geografie „Terra - Mica Olimpiadă de Geografie”	judeteana	premiu special
20	Lucas Alexandru Băluță	a V-a D	Ana-Maria Iancu-Filfan	Concursul Național de Biologie „George Emil Palade”	judeteana	premiul al III-lea
21	Anastasia Moțățeanu	a VI-a A	Ana-Maria Iancu-Filfan	Concursul Național de Biologie „George Emil Palade”	judeteana	mențiune
22	Sofia Bălan	a V a E		Campionatul Mondial de Shito Ryu	internațională	premiul al II-lea
23	Raisa Stancu	a V-a A	Ana-Maria Trașcă	ONSS - tenis de masă	judeteana	premiul al II-lea
24	Vlad Nedelcu	a V-a A	Liana Crăciunoiu	ONSS - tenis de masă	judeteana	mențiune
25	Mihnea Ungureanu	a VII-a B	Liana Crăciunoiu	ONSS - baschet	judeteana	premiul I și calificare la etapa zonală
26	Lucas Toană	a VIII-a A	Liana Crăciunoiu	ONSS - baschet	judeteana	premiul I și calificare la etapa zonală
27	Teodor Segărceanu	a VII-a B	Liana Crăciunoiu	ONSS - baschet	judeteana	premiul I și calificare la etapa zonală
28	Rareș Ciuciuc	a VII-a E	Liana Crăciunoiu	ONSS - baschet	judeteana	premiul I și calificare la etapa zonală
29	David Cercel	a VI-a A	Liana Crăciunoiu	ONSS - baschet	judeteana	premiul I și calificare la etapa zonală
30	Mihnea Grigorie	a VII-a E	Liana Crăciunoiu	ONSS - baschet	judeteana	premiul I și calificare la etapa zonală
31	Rareș Răchițeanu	a VIII-a A	Liana Crăciunoiu	ONSS - baschet	judeteana	premiul I și calificare la etapa zonală
32	Alexandru Budoace	a VIII-a C	Liana Crăciunoiu	ONSS - baschet	judeteana	premiul I și calificare la etapa zonală

Nr. crt	Nume elev	Clasa	Profesor îndrumător	Denumire olimpiadă	Etapa	Premiul
33	Matei Anghel	a VII-a E	Liana Crăciunoiu	ONSS - baschet	judeteana	premiul I și calificare la etapa zonală
34	Robert Popescu	a VII-a E	Liana Crăciunoiu	ONSS - baschet	judeteana	premiul I și calificare la etapa zonală
35	Ion Matei Călin	a VI-a A	Liana Crăciunoiu	ONSS- baschet	judeteana	premiul I și calificarea la etapa zonală
36	Ioan Vladimir Stanciu	a II-a G	Ana-Maria Trașcă	ONSS - fotbal U8	judeteana	premiul al II-lea
37	Erik-Andrei Stancu	CP D	Ana-Maria Trașcă	ONSS - fotbal U8	judeteana	premiul al II-lea
38	Matthias-Andrei Popescu	a II-a E	Ana-Maria Trașcă	ONSS - fotbal U8	judeteana	premiul al II-lea
39	Aron Stancu	a II-a E	Ana-Maria Trașcă	ONSS - fotbal U8	judeteana	premiul al II-lea
40	Luca -Mihai Giurcă	a II-a C	Ana-Maria Trașcă	ONSS - fotbal U8	judeteana	premiul al II-lea
41	Arthur Nicolas Rusu	a II-a D	Ana-Maria Trașcă	ONSS - fotbal U8	judeteana	premiul al II-lea
42	Andrei Dragomir	a II-a D	Ana-Maria Trașcă	ONSS - fotbal U8	judeteana	premiul al II-lea
43	Andrei Iacob Marcu	a II-a D	Ana-Maria Trașcă	ONSS - fotbal U8	judeteana	premiul al II-lea
44	Mihai Nicolas Sîrba	a II-a C	Ana -Maria Trașcă	ONSS - fotbal U8	judeteana	premiul al II-lea
45	Ioan David Iovănel	a II-a D	Ana-Maria Trașcă	ONSS - fotbal U8	judeteana	premiul al II-lea
46	Adelina Maria Apostol	a VII-a C	Ana Maria Trașcă	ONSS - fotbal U14	judeteana	premiul al III-lea
47	Ana Maria Daria Dinu	a VIII-a C	Ana Maria Trașcă	ONSS - fotbal U14	judeteana	premiul al III -lea
48	Otilia Elena Dincă	a VIII-a C	Ana Maria Trașcă	ONSS - fotbal U14	judeteana	premiul al III-lea
49	Daiana Andreea Lupu	a VIII-a C	Ana Maria Trașcă	ONSS - fotbal U14	judeteana	premiul al III-lea
50	Gabriela Veronica Daria Stancu	a VIII-a C	Ana Maria Trașcă	ONSS - fotbal U14	judeteana	premiul al III-lea
51	Sara Maria Băluță	a VIII-a C	Ana Maria Trașcă	ONSS - fotbal U14	judeteana	premiul al III-lea
52	Alexandra Maria Ogarcă	a VIII-a B	Ana Maria Trașcă	ONSS - fotbal U14	judeteana	premiul al III-lea
53	Eduard-Mihai Mîrșu	a VI-a A	Liana Crăciunoiu-Duță	ONSS - șah gimnaziu	judeteana	premiul al II-lea
54	Mihai-Adrian Chimiști	a IV-a A	Liana Crăciunoiu-Duță	ONSS - minibaschet mixt	judeteana	premiul I
55	Vladimir Corcinschi	a IV-a A	Liana Crăciunoiu-Duță	ONSS - minibaschet mixt	judeteana	premiul I
56	Robert-Andrei Panduru	a IV-a A	Liana Crăciunoiu-Duță	ONSS - minibaschet mixt	judeteana	premiul I
57	Tudor-Sebastian Stoian	a IV-a A	Liana Crăciunoiu-Duță	ONSS - minibaschet mixt	judeteana	premiul I

Nr. crt	Nume elev	Clasa	Profesor îndrumător	Denumire olimpiadă	Etapa	Premiul
58	Alexandru-Ștefan Sultan	a IV-a A	Liana Crăciunoiu-Duță	ONSS - minibaschet mixt	judeteana	premiul I
59	Nicolas-Cristian Crețu	a IV-a A	Liana Crăciunoiu-Duță	ONSS - minibaschet mixt	judeteana	premiul I
60	Sara-Andreea Burtea	a IV-a A	Liana Crăciunoiu-Duță	ONSS - minibaschet mixt	judeteana	premiul I
61	Antonia-Elena Irimiea	a IV-a A	Liana Crăciunoiu-Duță	ONSS - minibaschet mixt	judeteana	premiul I
62	Iris- Evora Florescu	a IV-a D	Liana Crăciunoiu-Duță	ONSS - minibaschet mixt	judeteana	premiul I
63	Nicole-Ioana Buduru	a II-a E	Liana Crăciunoiu-Duță	ONSS - minibaschet mixt	judeteana	premiul I
64	Andrei Bălu	a VII-a E	Ștefan Nicolae	ONSS - badminton	judeteana	mențiune
65	Daria-Veronica-Gabriela Stancu	a VIII-a C	Ștefan Nicolae	ONSS - badminton	judeteana	premiul al II-lea

TRAIAN

Zbor infinit (Online) = ISSN 2559 - 0324

ISSN-L 2559 - 0324

Pagina Revistei: www.scoala-traian.ro/revista-scolii/

Editor: Școala Gimnazială "Traian" Craiova

Str. Principatele Unite, Nr. 7, Craiova, Dolj, 200138

Telefon/Fax: 0251599561

E-mail: contact@scoala-traian.ro

[Facebook.com/scoalatraiancv](https://www.facebook.com/scoalatraiancv)

